

॥ नारदपरिव्राजकोपनिषत् ॥
.. Narad-Parivrajaka Upanishad ..

sanskritdocuments.org

August 20, 2017

.. Narad-Parivrajaka Upanishad ..

॥ नारदपरिव्राजकोपनिषत् ॥

Sanskrit Document Information

Text title : Narada-Parivrajaka Upanishad

File name : naradparivra.itx

Category : upanishhat, svara

Location : doc_upanishhat

Author : Vedic Tradition

Language : Sanskrit

Subject : philosophy/hinduism

Transliterated by : Sunder Hattangadi (sunderh at hotmail.com)

Proofread by : Sunder Hattangadi (sunderh at hotmail.com)

Description-comments : 43 / 108; Atharva Veda - Sanyasa upanishad

Latest update : Feb. 27, 2000

Send corrections to : Sanskrit@cheerful.com

Site access : <http://sanskritdocuments.org>

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

August 20, 2017

sanskritdocuments.org

॥ नारदपरिव्राजकोपनिषत् ॥

पारिव्राज्यधर्मपूगालङ्कारा यत्प्रबोधतः ।

दशप्रणवलक्ष्यार्थं यान्ति तं राममाश्रये ॥

ॐ भद्रं कर्णेभिः शृणुयाम देवाः ॥

भद्रं पश्येमाक्षभिर्यजत्राः ॥

स्थिरैरङ्गैस्तुष्टुवाꣳ सस्तनूभिः ॥

व्यशेम देवहितं यदायुः ॥

स्वस्ति न ऋद्रो वृद्धश्रवाः ॥

स्वस्ति नः पूषा विश्वदेवाः ॥

स्वस्ति नस्तार्क्ष्यो अरिष्टनेमिः ॥

स्वस्ति नो बृहस्पतिर्दधातु ॥

ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः ॥

परिव्राट्त्रिशिषी सीतायूडानिर्वाणामण्डलम्

दक्षिणा शरभं स्कन्दं मडानारायणद्वयम् ॥

अथ कदाचित्परिव्राजकाभरणो नारदः सर्वलोकसंचारं

कुर्वन्नपूर्वपुण्यस्थलानि पुण्यतीर्थानि तीर्थीकुर्वन्नवलोक्य

चित्तशुद्धिं प्राप्य निर्वैरः शान्तो दान्तः सर्वतो

निर्वेदमासाद्य स्वरूपानुसन्धानमनुसन्धय

नियमानन्दविशेषगाण्यं मुनिजनैरुपसंकीर्णं

नैमिषारण्यं पुण्यस्थलमवलोक्य सरिगमपधनिस-

संज्ञैर्वैराग्यबोधकरैः स्वरविशेषैः प्रापञ्चिक-

पराङ्मुखाईरिक्तयालापैः स्थावरजङ्गमनामडै-

र्भगवद्भक्तिविशेषाठर्नरमृगाङ्किंपुरुषामरकिंनर-

अप्सरोगाणान्संमोहयन्नागतं भ्रष्टमात्मजं भगवद्भक्तं

नारदमवलोक्य द्वादशवर्षसत्रयागोपस्थिताः

श्रुताध्ययनसम्पन्नाः सर्वज्ञास्तपोनिष्ठापराश्र

ज्ञानवैराग्यसम्पन्नाः शौनकादिमहर्षयः

प्रत्युत्थानं कृत्वा नत्वा यथोचितातिथ्यपूर्वकमुपवेशयित्वा
 स्वयं सर्वेऽप्युपविष्टा भो भगवन्ब्रह्मपुत्र कथं
 मुक्त्युपायोऽस्माकं वक्तव्यं इत्युक्तस्तान्स ङोवाच नारदः
 सत्सुलभवोपनीतः सम्यगुपनयनपूर्वकं यतुश्चत्वारिंशत्-
 संस्कारसम्पन्नः स्वाभिमतैकगुरुसमीपे स्वशाष्वाध्ययन-
 पूर्वकं सर्वविद्याभ्यासं कृत्वा द्वादशवर्षशुश्रूषा-
 पूर्वकं ब्रह्मचर्यं पञ्चविंशतिवत्सरं गार्हस्थ्यं
 पञ्चविंशतिवत्सरं वानप्रस्थाश्रमं तद्विधिवत्समाप्तिर्वर्त्य
 यतुर्विधब्रह्मचर्यं षड्विधं गार्हस्थ्यं यतुर्विधं
 वानप्रस्थधर्मं सम्यगभ्यस्य तद्दुश्चितं कर्म सर्वं निर्वर्त्य
 साधनयतुष्टयसम्पन्नः सर्वसंसारोपरि मनोवाक्काय-
 कर्मभिर्यथाशानिवृत्तस्तथा वासनैषणोपर्यपि निर्वैरः
 शान्तो दान्तः संन्यासी परमहंसाम्रमेण्णस्मलितस्वस्वरूप-
 ध्यानेन देहत्यागं करोति स मुक्तो भवति स मुक्तो भवतीत्युपनिषत् ॥

इति प्रथमोपदेशः ॥ १ ॥

अथ हैनं भगवन्तं नारदं सर्वे शौनकादयः
 पप्रच्छुर्भो भगवन्संन्यासविधिं नो ब्रूहीति
 तानवलोक्य नारदस्तत्स्वरूपं सर्वं पितामहमुभेनैव
 ज्ञातुमुच्यते इत्युक्त्वा सत्रयागपूर्त्यनन्तरं तैः सल
 सत्यलोकं गत्वा विधिवद्ब्रह्मनिष्ठापरं परमेष्ठिनं
 नत्वा स्तुत्वा यथोचितं तदाज्ञया तैः सलोपविश्य
 नारदः पितामहमुवाच गुरुस्त्वं जनकस्त्वं सर्वविद्या-
 रलसज्ञः सर्वज्ञस्त्वमतो मत्तो मदिष्टं रलस्यमेकं
 वक्तव्यं त्वद्विना मद्भिमतरलस्यं वक्तुं कः समर्थः ।
 किमितियेत्परिव्राज्यस्वरूपकमं नो ब्रूहीति नारदेन
 प्रार्थितः परमेष्ठि सर्वतः सर्वानवलोक्य मुहूर्तमात्रं
 समाधिनिष्ठो भूत्वा संसारातिनिवृत्त्यन्वेषण इति
 निश्चित्य नारदमवलोक्य तमाह पितामहः ।
 पुरा मत्पुत्र पुरुषसूक्तोपनिषद्ब्रह्मस्यप्रकारं
 निरतिशयाकारावलम्बिना विराट्पुरुषेणोपदिष्टं रलस्यं

ते विविथ्योच्यते तत्कममतिरुत्स्यं बाढमवछितो भूत्वा
 श्रूयतां भो नारद विधिवदादावनुपनीतोपनयानन्तरं
 तत्सत्कुलप्रसूतः पितृमातृविधेयः पितृसमीपादन्यत्र
 सत्सम्प्रदायस्थं श्रद्धावन्तं सत्कुलभवं श्रोत्रियं
 शास्त्रवात्सल्यं गुणवन्तमकुटिलं सद्गुरुमासाद्य नत्वा
 यथोपयोगशुश्रूषापूर्यकं स्वाभिमतं विज्ञाप्य
 द्वादशवर्षसेवापुरःसरं सर्वविद्याभ्यासं कृत्वा
 तदनुज्ञया स्वकुलानुत्तमभिमतकन्यां विवाह्य
 पञ्चविंशतिवत्सरं गुरुकुलवासं कृत्वाथ गुर्वनुज्ञया
 गृहस्थोचितकर्म कुर्वन्दीर्घाहमण्यनिवृत्तिमेत्य
 स्ववंशवृद्धिकामः पुत्रमेकमासाद्य गार्हस्थ्योचित-
 पञ्चविंशतिवत्सरं तीर्त्वा ततः पञ्चविंशतिवत्सरपर्यन्तं
 त्रिषण्णामुदकस्पर्शनपूर्वकं यतुर्थकालमेकवारमाहार-
 माहरन्नयमेकमेव वनस्थो भूत्वा पुरग्रामप्राक्तनसञ्चारं
 विहाय निकारविरहिततटाश्रितकर्मोचितकृत्यं निर्वर्त्य
 दृष्टश्रवणविषयवैतुष्यमेत्य यत्वारिशत्संकार-
 सम्पन्नः सर्वतो विरक्तश्चित्तशुद्धिमेत्याशासूयेष्याङ्कुलारं
 दग्ध्वा साधनयतुष्टयसम्पन्नः संन्यस्तुमर्हतीत्युपनिषत् ॥

इति द्वितीयोपदेशः ॥ २ ॥

अथ डैनं नारदः पितामहं पप्रच्छ भगवन्नेन
 संन्यासाधिकारी वेत्येवमादौ संन्यासाधिकारिणं
 निरुध्य पश्चात्संन्यासविधिरुच्यते अवहितः शृणु ।
 अथ षण्डः पतितोऽङ्गविकलः स्त्रैणोऽधिरोऽर्लकी
 मूकः पाषण्डश्चकी लिङ्गी वैष्णानसहरद्विजौ
 भृतकाध्यापकः शिपिपिष्टोऽनग्निको वैराग्यवन्तोऽध्येते
 न संन्यासार्हाः संन्यस्ता यद्यपि मलावाङ्मयोपदेशेन
 अधिकाशिणः पूर्वसंन्यासी परमहंसाधिकारी ॥ -
 परेणैवात्मनश्चापि परस्यैवात्मना तथा ।
 अमयं समवाप्नोति स परिप्राडिति स्मृतिः ॥ १ ॥
 षण्डोऽथ विकलोऽप्यन्धो बालकश्चापि पातकी ।

पतितश्च परद्वारी वैभानसडरद्विजौ ॥ २ ॥

यकी लिङ्गी य पाषण्डी शिपिविष्टोऽप्यनत्रिकः ।

द्विनिवारेण संन्यस्तो भृतकाध्यापकोऽपि य ।

अते नार्हन्ति संन्यासमातुरेण विना क्वमम् ॥ ३ ॥

आतुरकालः कथमार्यसंमतः ॥ -

प्राणस्थोत्कमणासन्नकालस्त्वातुरसंज्ञकः ।

नेतरस्त्वातुरः कालो मुक्तिमार्गप्रवर्तकः ॥ ४ ॥

आतुरेऽपि य संन्यासे तत्तन्मन्त्रपुरःसरम् ।

मन्त्रावृत्तिं य कृत्वैव संन्यसेद्विधिवद्बुधः ॥ ५ ॥

आतुरेऽपि क्वमे वापि प्रैषभेदो न कुत्रचित् ।

न मन्त्रं कर्मरहितं कर्म मन्त्रमपेक्षते ॥ ६ ॥

अकर्म मन्त्ररहितं नातो मन्त्रं परित्यजेत् ।

मन्त्रं विना कर्म कुर्याद्ब्रह्मस्मन्याहुतिवद्ब्रह्मवेत् ॥ ७ ॥

विध्युक्तकर्मसंक्षेपात्संन्यासस्त्वातुरः स्मृतः ।

तस्मादातुरसंन्यासे मन्त्रावृत्तिविधिर्मुने ॥ ८ ॥

आहिताग्निर्विरक्तश्चेद्देशान्तरगतो यद्वि ।

प्राज्ञापत्येष्टिमप्स्वेव निर्वृत्यैवाथ संन्यसेत् ॥ ९ ॥

मनसा वाथ विध्युक्तमन्त्रावृत्त्याथवा जले ।

श्रुत्यनुष्ठानमार्गोऽण कर्मानुष्ठानमेव वा ॥ १० ॥

समाप्य संन्यसेद्विद्वान्नो येत्पातित्यमाप्नुयात् ॥ ११ ॥

यदा मनसि सञ्जातं वैतृषण्यं सर्ववस्तुषु ।

तदा संन्यासमिच्छेत पतितः स्याद्विपर्यये ॥ १२ ॥

विरक्तः प्रप्रजेद्धीमान्सरक्तस्तु गृहे वसेत् ।

सरागो नरकं याति प्रप्रजन्धि द्विजाधमः ॥ १३ ॥

यस्यैतानि सुगुमानि जिह्वोपस्थोदरं करः ।

संन्यसेदकृतोद्गाढो ब्राह्मणो ब्रह्मचर्यवान् ॥ १४ ॥

संसारमेव निःसारं दृष्ट्वा सारद्विदृक्षया ।

प्रप्रञ्जन्त्यकृतोद्गाढाः परं वैराग्यमाश्रिताः ॥ १५ ॥

प्रवृत्तिलक्षणं कर्म ज्ञानं संन्यासलक्षणम् ।
तस्माज्ज्ञानं पुरस्कृत्य संन्यसेद्विड् बुद्धिवान् ॥ १६ ॥

यदा तु विदितं तत्त्वं परं ब्रह्म सनातनम् ।
तदैकदण्डं संगृह्य सोपवीतां शिष्वां त्यजेत् ॥ १७ ॥

परमात्मनि यो रक्तो विरक्तोऽपरमात्मनि ।
सर्वेषाणाविनिर्मुक्तः स भैक्षं भोक्तुमर्हति ॥ १८ ॥

पूजितो वन्दितश्चैव सुप्रसन्नो यथा भवेत् ।
तथा येत्ताज्यमानस्तु तदा भवति भैक्षभुक् ॥ १९ ॥

अलमेवाक्षरं ब्रह्म वासुदेवाभ्यमद्रयम् ।
एति भावो ध्रुवो यस्य तदा भवति भैक्षभुक् ॥ २० ॥

यस्मिञ्शान्तिः शमः शौचं सत्यं सन्तोष आर्जवम् ।
अकिञ्चनमदमश्च स कैवल्याश्रमे वसेत् ॥ २१ ॥

यदा न कुरुते भावं सर्वभूतेषु पापकम् ।
कर्मणा मनसा वाया तदा भवति भैक्षभुक् ॥ २२ ॥

दशलक्षार्कं धर्ममनुतिष्ठन्समाहितः ।
वेदान्तान्विधिवच्छ्रुत्वा संन्यस्तेदनुज्ञो द्विजः ॥ २३ ॥

धृतिः क्षमा दमोऽस्तेयं शौचमिन्द्रियनिग्रहः ।
धीर्विद्या सत्यमक्रोधो दशकं धर्मलक्षणम् ॥ २४ ॥

अतीतान् स्मरेद्भोगान् तथानागतानपि ।
प्राप्तांश्च नाभिनन्देद्यः स कैवल्याश्रमे वसेत् ॥ २५ ॥

अन्तस्थानीन्द्रियाण्यन्तर्बहिष्ठांविषयान्बहिः ।
शक्नोति यः सदा कर्तुं स कैवल्याश्रमे वसेत् ॥ २६ ॥

प्राणो गते यथा देहः सुप्तं द्युःषं न विन्दति ।
तथा येत्प्राणयुक्तोऽपि स कैवल्याश्रमे वसेत् ॥ २७ ॥

कौपीनयुगलं कन्था दण्ड अकः परिग्रहः ।
यतेः परमहंसस्य नाधिकं तु विधीयते ॥ २८ ॥

यद्वि वा कुरुते रागादधिकस्य परिग्रहम् ।
 रौरवं नरकं गत्वा तिर्यग्योनिषु जायते ॥ २८ ॥
 विशीर्णान्यमलान्येव येलानि ग्रथितानि तु ।
 कृत्वा कन्यां भडिर्वासो धारयेद्भ्रातुरञ्जितम् ॥ ३० ॥
 ऐकवासा अवासा वा ऐकदृष्टिरलोलुपः ।
 ऐक ऐव यरेन्नित्यं वर्षास्वेकत्र संवसेत् ॥ ३१ ॥
 कुटुम्भं पुत्रदारंश्च वेदाङ्गानि य सर्वशः ।
 यज्ञं यज्ञोपवीतं य त्यक्त्वा गूढश्चरीर्धतिः ॥ ३२ ॥
 कामः क्रोधस्तथा दर्पो लोभमोहादयश्च ये ।
 तांस्तु दौषान्परित्यज्य परिव्राण्निर्ममो भवेत् ॥ ३३ ॥
 रागद्वेषवियुक्तात्मा समलोष्टाश्मकाञ्चनः ।
 प्राणिलिंसानिवृत्तश्च मुनिः स्यात्सर्वनिःस्पृहः ॥ ३४ ॥
 दम्भाडङ्गारनिर्मुक्तो लिंसापैशून्यवर्जितः ।
 आत्मज्ञानगुणोपेतो यतिर्भोक्षमवाप्नुयात् ॥ ३५ ॥
 छन्द्रियाणां प्रसङ्गेन दोषमृच्छत्यसंशयः ।
 संनियम्य तु तान्येव ततः सिद्धिं निगच्छति ॥ ३६ ॥
 न जातु कामः कामानामुपभोगेन शाम्यति ।
 उविषा कृष्णवर्त्मव भूय ऐवाभिवर्धते ॥ ३७ ॥
 श्रुत्वा स्पृष्ट्वा य भुङ्क्त्वा य दृष्ट्वा ध्वात्वा य यो नरः ।
 न लुप्यति ग्लायति वा स विज्ञेयो जितेन्द्रियः ॥ ३८ ॥
 यस्य वाज्जनसी शुद्धे सम्यग्गुप्ते य सर्वदा ।
 स वै सर्वमवाप्नोति वेदान्तोपगतं क्लमम् ॥ ३९ ॥
 संमानाद्ब्राह्मणो नित्यमुद्धिजेत विषादिव ।
 अमृतस्येव याकाङ्क्षेदवमानस्य सर्वदा ॥ ४० ॥
 सुषुप्तं लयवमतः शेते सुषुप्तं य प्रतिबुध्यते ।
 सुषुप्तं यरति लोकेऽस्मिन्नवमन्ता विनश्यति ॥ ४१ ॥

अतिवादांस्तितिक्षेत नावमन्येत कञ्चन ।
 न येमं देवमाश्रित्य वैरं कुर्वीत केनचित् ॥ ४२ ॥
 कुड्यन्तं न प्रतिकुड्येदाकुष्टः कुशलं वदेत् ।
 सप्तद्वारावकीर्णां य न वायमनृतां वदेत् ॥ ४३ ॥
 अध्यात्मरतिरासीनो निरपेक्षो निराशिषः ।
 आत्मनैव सहायेन सुभार्था विचरेद्विड ॥ ४४ ॥
 छन्द्रियाणां निरोधेन रागद्वेषक्षयेण य ।
 अहिंसया य भूतानामभृतत्वाय कल्पते ॥ ४५ ॥
 अस्थिस्थूलां स्नायुबद्धं मांसशोणितलेपितम् ।
 यर्मावबद्धं दुर्गन्धि पूर्णं मूत्रपुरीषयोः ॥ ४६ ॥
 जराशोकसमाविष्टं रोगायतनमातुरम् ।
 रजस्वलमनित्यं य भूतावासैमं त्यजेत् ॥ ४७ ॥
 मांसासृक्पूयविण्मूत्रस्नायुमज्जास्थिसंडतौ ।
 देहे येत्प्रीतिमान्भूढो भविता नरकेऽपि सः ॥ ४८ ॥
 सा कालपुत्रपदवी सा माडावीश्रियागुरा ।
 सासिपत्रवनश्रेणी या देहेऽडमिति स्थितिः ॥ ४९ ॥
 सा त्याज्या सर्वयत्नेन सर्वनाशोऽप्युपस्थिते ।
 स्मरन्त्या सा न भव्येन सश्रमांसेव पुल्कसी ॥ ५० ॥
 प्रियेषु स्वेषु सुकृतमप्रियेषु य दृष्टुतम् ।
 विसृज्य ध्यानयोगेन ब्रह्माप्येति सनातनम् ॥ ५१ ॥
 अनेन विधिना सर्वास्त्यज्त्वा सङ्गाञ्जनैः शनैः ।
 सर्वद्वन्द्वैर्विनिर्मुक्तो ब्रह्माप्येवावतिष्ठते ॥ ५२ ॥
 अेक अेव यरेन्नित्यं सिद्धर्थमसहायकः ।
 सिद्धिमेकस्य पश्यन्ति न जहाति न लीयते ॥ ५३ ॥
 कपालं वृक्षमूलानि कुशेलान्यसहायता ।
 समता येव सर्वस्मिन्नैतन्मुक्तस्य लक्षणम् ॥ ५४ ॥
 सर्वभूतहितः शान्तस्त्रिदण्डी सकमाण्डलुः ।

अकारामः परिव्रज्य भिक्षार्थं ग्राममाविशेत् ॥ ५५ ॥

अेको भिक्षुर्यथोक्तः स्याद्भावेव मिथुनं स्मृतम् ।
त्रयो ग्रामः समाप्यात् और्ध्वं तु नगरायते ॥ ५६ ॥

नगरं न छि कर्तव्यं ग्रामो वा मिथुनं तथा ।
अेतत्रयं प्रकुर्वाणः स्वधर्मस्थ्यवते यतिः ॥ ५७ ॥

राजवार्तादितेषां स्याद्भिक्षावार्ता परस्परम् ।
स्नेहपैशून्यमात्सर्यं संनिकर्षात्र संशयः ॥ ५८ ॥

अेकाकी निःस्मृत्स्तिष्ठेन छि केन सडालपेत् ।
दधान्नारायणेत्येव प्रतिवाक्यं सदा यतिः ॥ ५९ ॥

अेकाकी चिन्तयेद्ब्रह्म मनोवाक्कायकर्मभिः ।
मृत्युं च नाभिनन्देत् श्रुवितं वा कथंचन ॥ ६० ॥

कालमेव प्रतीक्षेत् यावदायुः समाप्यते ।
नाभिनन्देत् मरणं नाभिनन्देत् श्रुवितम् ॥ ६१ ॥

अजिह्वः षण्डकः पङ्गुरन्धो अधिर अेव च ।
मुग्धश्च मुख्यते भिक्षुः षड्भिरेतैर्न संशयः ॥ ६२ ॥

छेदमिष्टमिदं नेति योऽश्रुन्नपि न सज्जति ।
छितं सत्यं मितं वक्ति तमजिह्वं प्रयक्षते ॥ ६३ ॥

अद्यजातां यथा नारीं तथा षोडशवार्षिकीम् ।
शतवर्षं च यो दृष्ट्वा निर्विकारः स षण्डकः ॥ ६४ ॥

भिक्षार्थमटनं यस्य विष्णुमूत्रकरणाय च ।
योजनात्र परं याति सर्वथा पङ्गुरेव सः ॥ ६५ ॥

तिष्ठतो प्रजतो वापि यस्य यक्षुर्न दूरगम् ।
यतुर्युगां भुवं मुक्त्वा परिव्राट् सोऽन्ध उच्यते ॥ ६६ ॥

छिताछितं मनोरामं वयः शोकावहं तु यत् ।
श्रुत्वापि न शृणोतीव अधिरः स प्रकीर्तितः ॥ ६७ ॥

सान्निध्ये विषयाणां यः समर्थो विकलेन्द्रियः ।
सुप्तवद्भर्तते नित्यं स भिक्षुर्मुग्ध उच्यते ॥ ६८ ॥

नटादिप्रेक्षाणं धूतं प्रमदासुदृढं तथा ।
 भक्ष्यं भोज्यमुदङ्ग्यां च षण्ण पश्येत्कदाचन ॥ ६८ ॥
 रागं द्वेषं मदं मायां द्रोहं मोहं परात्मसु ।
 षडेतानि यतिर्नित्यं मनसापि न चिन्तयेत् ॥ ७० ॥
 मञ्चकं शुक्लवस्त्रं च स्त्रीकथालौल्यमेव च ।
 द्दिवा स्वापं च यानं च यतीनां पातकानि षट् ॥ ७१ ॥
 दूरयात्रां प्रयत्नेन वर्जयेदात्मचिन्तकः ।
 सदोपनिषदं विद्यामभ्यसेन्मुक्तिर्लभेत्तुकीम् ॥ ७२ ॥
 न तीर्थसेवी नित्यं स्थान्नोपवासापरो यतिः ।
 न याध्ययनशीलः स्थान्न व्याख्यानपरो भवेत् ॥ ७३ ॥
 अपापमशठं वृत्तमजिह्वं नित्यमाचरेत् ।
 षण्डियाणि समाहृत्य कूर्मोऽङ्गानीव सर्वशः ॥ ७४ ॥
 क्षीणोन्द्रियमनोवृत्तिर्निराशीर्निष्परिग्रहः ।
 निर्द्वन्द्वो निर्नभस्कारो निःस्वधाकार अवेत् ॥ ७५ ॥
 निर्भमो निरुड्ङ्गारो निरपेक्षो निराशिषः ।
 विविक्तदृशसंसक्तो मुच्यते नात्र संशय इति ॥ ७६ ॥
 अप्रमत्तः कर्मभक्तिज्ञानसम्पन्नः स्वतन्त्रो
 वैराग्यमेत्य ब्रह्मचारी गृही वानप्रस्थो वा
 मुष्यवृत्तिका येद्ब्रह्मचर्यं समाप्य गृही
 भवेद्गृहाद्धनी भूत्वा प्रप्रजेद्यदिवेतरतथा
 ब्रह्मचर्यदिव प्रप्रजेद्गृहाद्वा वनाद्वाथ
 पुनरप्रती वा प्रती वा स्नातको वाऽस्नातको
 वोत्सन्नाग्निरनग्निको वा यदुदरेव विरजेत्तदुदरेव
 प्रप्रजेत्तद्वैके प्राजापत्यामेवेष्टि कुर्वन्चयवा
 न कुर्यादग्नेयमेव कुर्यादग्निर्दिप्राणः प्राणमेवैतथा
 करोति तस्मात्त्रैधातवीयामेव कुर्यादितैव त्रयो धातवो
 यद्दुत सत्त्वं रजस्तम इति ॥

अथं ते योनिरृत्वियो यतो जातो अरोयथाः ।
 तं जानन्नग्र आरोडाथानो वर्धया रयमित्यनेन
 मन्त्रेणाग्निमाजिघ्रेश वा अग्नेर्योनिर्यः प्राणः
 प्राणं गच्छ स्वां योनिं गच्छ
 स्वाडेत्येवमेवैतदाडवनीयादग्निमाहुत्य
 पूर्ववदग्निमाजिघ्रेशधदग्निं न विन्देदप्सु जुहुयादापो
 वै सर्वा देवताः सर्वाभ्यो देवताभ्यो जुडोमि स्वाडेति
 हुत्वोधृत्य तद्दुदकं प्राश्नीयात्साज्यं लविरनामयं
 मोदमिति शिभां यज्ञोपवीतं पितरं पुत्रं कलत्रं कर्म
 याध्ययनं मन्त्रान्तरं विसृज्यैव
 परिव्रजत्यात्मविभोक्षमन्त्रैश्चैधातवीर्यैर्विधेस्तद्ब्रह्म
 तद्गुपासितव्यमेवैतदिति ॥

पितामहं पुनः पप्रच्छ नारदः कथमयज्ञोपवीती
 ब्राह्मण इति ॥ तमाह पितामहः ॥

सशिषं वपनं कृत्वा बलिःसूत्रं त्यजेद्बुधः ।
 यदक्षरं परं ब्रह्म तत्सूत्रमिति धारयेत् ॥ ७७ ॥

सूयनात्सूत्रमित्याहुः सूत्रं नाम परं पदम् ।
 तत्सूत्रं विदितं येन स विप्रो वेदपारगः ॥ ७८ ॥

येन सर्वमिदं प्रोतं सूत्रे मणिगणना इव ।
 तत्सूत्रं धारयेद्योगी योगवित्तत्त्वदर्शनः ॥ ७९ ॥

बलिःसूत्रं त्यजेद्द्विद्वान्योगमुत्तममास्थितः ।
 ब्रह्मभावमिदं सूत्रं धारयेद्यः सयेतनः ।
 धारणात्तस्य सूत्रस्य नोच्छिष्टो नाशुचिर्भवेत् ॥ ८० ॥

सूत्रमन्तर्गतं तेषां ज्ञानयज्ञोपवीतिनाम् ।
 ते वै सूत्रविदो लोके ते य यज्ञोपवीतिनः ॥ ८१ ॥

ज्ञानशिषिनो ज्ञाननिष्ठा ज्ञानयज्ञोपवीतिनः ।
 ज्ञानमेव परं तेषां पवित्रं ज्ञानमुच्यते ॥ ८२ ॥

अग्नेरिव शिषा नान्या यस्य ज्ञानमयी शिषा ।

स शिषीत्युच्यते विद्वान्नेतरे केशधारिणः ॥ ८३ ॥

कर्मण्यधिष्ठता ये तु वैदिके ब्राह्मणान्धयः ।
तेभिर्धार्थमिदं सूत्रं क्रियाङ्गं तद्धि वै स्मृतम् ॥ ८४ ॥

शिष्या ज्ञानमयी यस्य उपवीतं च तन्मयम् ।
ब्राह्मण्यं सकलं तस्य षति ब्रह्मविद्यो विदुस्त्रि ॥ ८५ ॥

तदेतद्विज्ञाय ब्राह्मणः परिव्रज्य परिव्राडेकशाटी
मुण्डोऽपरित्राडः शरीरकलेशासङ्घिषुश्चेदथवा
यथाविधिश्चेज्जातउपधरो भूत्वा सपुत्रमित्रकलत्राम-
बन्धाद्धीनि स्वाध्यायं सर्वकर्माणि संन्यस्यायं
ब्रह्माण्डं च सर्वं कौपीनं दण्डमाच्छादनं
य त्यक्त्वा द्वन्द्वसङ्घिषुर्न शीतं न योषणं न सुभं
न दुःखं न निद्रा न मानावमाने च धूमिर्वर्जितो निन्दाङ्कुमारमत्सरगर्वदम्भेष्यासूयेच्छाद्वेष-
सुभदुःखकामक्रोधलोभमोहादीन्विसृज्य स्ववपुः
शवाकारमिव स्मृत्वा स्वव्यतिरिक्तं सर्वमन्तर्बहिरमन्यमानः
कस्यापि वन्दनमङ्गत्वा न नमस्कारो न स्वाहाकारो
न स्वधाकारो न निन्दास्तुतिर्यादृच्छिको भवेद्यदृच्छा-
लाभसन्तुष्टः सुवर्णादीन् परित्राडेन्नावाहनं न विसर्जनं
न मन्त्रं नामन्त्रं न ध्यानं नोपासनं न लक्ष्यं नालक्ष्यं
न पृथङ् नापृथङ् न त्वन्यत्र सर्वत्रानिकेतः स्थिरमतिः शून्यागारवृक्षमूलदेवगृहलृष्टाकूटकुलालशाखात्रिडोत्र-
शालात्रिडिगन्तरनदीतटपुलिनभूगृहकन्दरनिर्जरस्थानिउलेषु वने वा श्वेतकेतुः सुनिदाघरुषभदुर्वासः संवर्तकदत्तात्रेयैवतक-

वदव्यक्तलिङ्गोऽव्यक्ताधारो बालोन्मत्तपिशाचवदनुन्मत्तोन्मत्त-
वदायरंस्त्रिदण्डं शिख्यं पात्रं कमण्डलुं कटिसूत्रं च तत्सर्वं
भूःस्वाढेत्यप्सु परित्यज्य कटिसूत्रं च कौशोपीनं दण्डं वस्त्रं
कमण्डलुं सर्वमप्सु विसृज्याथ जातउपधरश्चरेदात्मानमन्विच्छेद्यथा
जातउपधरो निर्द्वन्द्वो निष्परित्राडस्तत्त्वब्रह्ममार्गो सम्यङ् सम्प्रः
शुद्धमानसः प्राणसन्धारणार्थं यथोक्तकाले करपात्रेणान्येन वा
याचिताहारमाहरन् लाभलाभे समो भूत्वा निर्भमः
शुक्लध्यानपरायणोऽध्यात्मनिष्ठः शुभाशुभकर्मनिर्मूलनपरः
संन्यस्य पूर्णानन्दैकबोधस्तद्ब्रह्मात्मसमीति

ब्रह्मप्राणवमनुस्मरन्ब्रमरकीटन्यायेन शरीरत्रयमुत्सृज्य
संन्यासेनैव देहत्यागं करोति स कृतकृत्यो भवतीत्युपनिषत् ॥

एति तृतीयोपदेशः ॥ ३ ॥

त्यज्वा लोकांश्च वेदांश्च विषयानिन्द्रियाणि च ।
आत्मन्येव स्थितो यस्तु स याति परमां गतिम् ॥ १ ॥

नामगोत्रादिवरणं देशं कालं श्रुतं कुलम् ।
यथो वृत्तं व्रतं शीलं ध्यापयेन्नैव सद्यतिः ॥ २ ॥

न सम्भाषेत्त्रयं काञ्चित्पूर्वदृष्टं च न स्मरेत् ।
कथां च वर्जयेत्तासां न पश्येत्लिप्पितामपि ॥ ३ ॥

येतव्यतुष्टयं मोहात्स्त्रीणामाचरतो यतेः ।
चित्तं विक्रियतेऽवश्यं तद्विकारात्प्राणश्रयति ॥ ४ ॥

तृष्णा कोधोऽनृतं माया लोभमोहौ प्रियाप्रिये ।
शिल्पं व्याभ्यानयोगश्च कामो रागपरिग्रहः ॥ ५ ॥

अडङ्कुरो भमत्वं च चिकित्सा धर्मसाहसम् ।
प्रायश्चित्तं प्रवासश्च मन्त्रौषधगराशिषः ॥ ६ ॥

प्रतिषिद्धानि चैतानि सेवमानो प्रजेदधः ।
आगच्छ गच्छ तिष्ठेति स्वागतं सुहृदोऽपि वा ॥ ७ ॥

सन्माननं च न ब्रूयान्मुनिर्भोक्षपरायणः ।
प्रतिग्रहं न गृह्णीयान्नैव चान्यं प्रदापयेत् ॥ ८ ॥

प्रेरयेद्वा तया भिक्षुः स्वप्नेऽपि न कदाचन ।
जायाभ्रातृसुतादीनां बन्धूनां च शुभाशुभम् ॥ ९ ॥

श्रुत्वा दृष्ट्वा न कम्पेत शोऽर्षो त्यजेद्यतिः ।
अहिंसासत्यमस्तेयब्रह्मचर्यापरिग्रहः ॥ १० ॥

अनौद्धत्यमदीनत्वं प्रसादः स्वैर्यमार्जवम् ।
अस्नेहो गुरुशुश्रूषा श्रद्धा क्षान्तिर्दमः शमः ॥ ११ ॥

उपेक्षा धैर्यमाधुर्यं तितिक्षा करुणा तथा ।
द्वीस्तथा ज्ञानविज्ञाने योगो लघ्वशनं धृतिः ॥ १२ ॥

अेष स्वधर्मो विष्यातो यतीनां नियतात्मनाम् ।
 निर्द्ध्वो नित्यसत्त्वस्थः सर्वत्र समदर्शनः ॥ १३ ॥
 तुरीयः परमो ऽस्यः साक्षात्रारायणो यतिः ।
 अेकरात्रं वसेद्ग्रामे नगरे पञ्चरात्रकम् ॥ १४ ॥
 वर्षाब्धोऽन्यत्र वर्षासु मासांश्च यतुरो वसेत् ।
 द्विरात्रं वा वसेद्ग्रामे भिक्षुर्द्युति वसेत्तदा ॥ १५ ॥
 रागाद्यः प्रसज्येरंस्तेनासौ नारकी भवेत् ।
 ग्रामान्ते निर्जने देशे नियतात्माऽनिकेतनः ॥ १६ ॥
 पर्यट्टीटवद्भूमौ वर्षास्वेकत्र संवसेत् ।
 अेकवासा अवासा वा अेकदृष्टिरलोलुपः ॥ १७ ॥
 अदूषयन्सतां मार्गं ध्यानयुक्तो मर्डी चरेत् ।
 शुचौ देशे सदा भिक्षुः स्वधर्ममनुपालयन् ॥ १८ ॥
 पर्यटेत सदा योगी वीक्षयन्वसुधातलम् ।
 न रात्रौ न य मध्याह्ने सन्ध्ययोर्नैव पर्यटन् ॥ १९ ॥
 न शून्ये न य दुर्गे वा प्राणिबाधाकरे न य ।
 अेकरात्रं वसेद्ग्रामे पत्तने तु दिनत्रयम् ॥ २० ॥
 पुरे दिनद्वयं भिक्षुर्नगरे पञ्चरात्रकम् ।
 वर्षास्वेकत्र तिष्ठेत स्थाने पुण्यजलावृते ॥ २१ ॥
 आत्मवत्सर्वभूतानि पश्यन्भिक्षुश्चरेन्मडीम् ।
 अन्धवत्सुञ्जवञ्चैव अधिरोन्मत्तभूकवत् ॥ २२ ॥
 स्नानं त्रिषवणं प्रोक्तं बहुदकवनस्थयोः ।
 ऽस्ये तु सकृदेव स्यात्परं ऽस्ये न विधत्ते ॥ २३ ॥
 मौनं योगासनं योगस्तितीक्ष्णान्तशीलता ।
 निःस्पृहत्वं समत्वं य समैतान्यैकदृष्टिनाम् ॥ २४ ॥
 परंसाश्रमस्थो हि स्नानादेरविधानतः ।
 अशेषचित्तवृत्तीनां त्यागं डेवलमाचरेत् ॥ २५ ॥

त्वज्मांसरुधिरस्नायुमज्जामेदोस्थिसंलतौ ।
 विष्मूत्रपूये रमतां किमीषां कियदन्तरम् ॥ २६ ॥
 क्व शरीरमशेषाणां श्लेष्मादीनां मलाययः ।
 क्व याद्गशोभासौभाग्यकमनीयाद्यो गुणाः ॥ २७ ॥
 मांसासृक्पूयविष्मूत्रस्नायुमज्जास्थिसंलतौ ।
 दृढे येत्प्रीतिमान्मूढो भविता नरकेऽपि सः ॥ २८ ॥
 स्त्रीणामवाय्यदेशस्य क्लिन्ननाडीप्राणस्य च ।
 अभेदेऽपि मनोमेदाज्जनः प्रायेण वञ्च्यते ॥ २९ ॥
 यर्मभाण्डं द्विधा भिन्नमपानोद्गारधूपितम् ।
 ये रमन्ति नमस्तेभ्यः साडसं किमतः परम् ॥ ३० ॥
 न तस्य विद्यते कार्यं न लिङ्गं वा विपश्चितः ।
 निर्ममो निर्भयः शान्तो निर्द्वन्द्वोऽवर्णभोजनः ॥ ३१ ॥
 मुनिः कौपीनवासाः स्थान्नग्नो वा ध्यानतत्परः ।
 अयं ज्ञानपरो योगी ब्रह्मभूयाय कल्पते ॥ ३२ ॥
 लिङ्गे सत्यपि भल्वस्मिग्ज्ञानमेव हि कारणम् ।
 निर्भोक्षायेऽहं भूतानां लिङ्गग्रामो निरर्थकः ॥ ३३ ॥
 यत्र सन्तं न यासन्तं नाश्रुतं न अलुश्रुतम् ।
 न सुवृत्तं न दुर्वृत्तं वेद कश्चित्स ब्राह्मणः ॥ ३४ ॥
 तस्मादलिङ्गो धर्मज्ञो ब्रह्मवृत्तमनुव्रतम् ।
 गूढधर्माश्रितो विद्वानज्ञानचरितं चरेत् ॥ ३५ ॥
 सन्दिग्धः सर्वभूतानां वर्णाश्रमविवर्जितः ।
 अन्धवज्जडवय्यापि मूकवय्य मर्डी चरेत् ॥ ३६ ॥
 तं दृष्ट्वा शान्तमनसं स्पृहयन्ति द्विवौकसः ।
 लिङ्गाभावात्तु कैवल्यमिति ब्रह्मानुशासनमिति ॥ ३७ ॥
 अथ नारदः पितामहं संन्यासविधिं नो ब्रूहीति पप्रच्छ ।
 पितामहस्तथेत्यङ्गीकृत्यातुरे वा कमे वापि
 तुरीयाश्रमस्वीकारारार्थं कृच्छ्रप्रायश्चित्त-

पूर्वकमष्टश्राद्धं कुयद्विष्विदिव्यमनुष्य-
 भूतपितृमात्रात्मेत्यष्टश्राद्धानि कुर्यात् ।
 प्रथमं सत्यवसुसंज्ञकान्विश्वान्देवान्देवश्राद्धे
 ब्रह्मविष्णुमहेश्वरानृषिश्राद्धे देवर्षिक्षत्रियर्षि-
 मनुष्यर्षीन् दिव्यश्राद्धे वसुरुद्रादृत्यरुपात्मनुष्यश्राद्धे सनकसनन्दनसनत्सुमारसनत्सुजातान्भूतश्राद्धे
 मातृपितामहीप्रपितामहीरात्मश्राद्धे
 आत्मपितृपितामहाञ्जवत्पितृकश्चेत्पितरं त्यज्वा
 आत्मपितामहप्रपितामहानिति सर्वत्र युग्मकवृत्त्या
 ब्राह्मणानर्थयेदेकाध्वरपक्षेऽष्टाध्वरपक्षे वा स्वशाभानुगतमन्त्रैरष्टश्राद्धान्यष्टदिनेषु वा
 अेकदिने वा पितृयागोक्तविधानेन ब्राह्मणानभ्यर्थ्य
 मुक्त्यन्तं यथाविधि निर्वर्त्य पिण्डप्रदानानि निर्वर्त्य
 दक्षिणातांबूलैस्तोषयित्वा ब्राह्मणान्नेषयित्वा
 शेषकर्मसिद्ध्यर्थं समकेशान्विसृज्य
 -'शेषकर्मप्रसिद्ध्यर्थं केशान्साभाष्ट वा द्विजः ।
 संक्षिप्य वापयेत्पूर्वं केशश्मश्रुनभानि ये'ति
 समकेशान्-संरक्ष्य कक्षोपस्थवर्जं क्षौरपूर्वकं
 स्नात्वा सायंसन्ध्यावन्दनं निर्वर्त्य सडस्रगायत्रीं
 जप्त्वा ब्रह्मयज्ञं निर्वर्त्य स्वाधीनाग्निमुपस्थाय
 स्वशाभोपसंहरणं कृत्वा तदुक्तप्रकारेणजयाहुति-
 माज्यभागान्तं हुत्वाहुतिविधि, न् सभाभ्यात्मादित्बिस्त्रिवारं
 सक्तुप्राशनं कृत्वायमनपूर्वकमग्निं संरक्ष्य
 स्वयमग्नेरुत्तरतः कृष्णजिनोपरि स्थित्वा पुराणश्रवणपूर्वकं
 जागरणं कृत्वा यतुर्थयामान्ते स्नात्वा तदग्नौ यरुं
 श्रपयित्वा पुरुषसूक्तेनान्नस्य षोडशाहुतिर्हुत्वा
 विरजाहोमं कृत्वा अथायम्य सदक्षिणं वस्त्रं सुवर्णपात्रं
 धेनुं दत्त्वा समाप्य ब्रह्मोद्भासनं कृत्वा ।
 संमासिञ्चन्तु मरुतः समिन्द्रः संबृहस्पतिः ।
 संमायमग्निः सिञ्चत्वायुषा य धनेन य
 बलेन यायुष्मन्तः करोतु मेति ।
 या ते अग्ने यज्ञिया तनूस्तयेऽप्यारोहात्मात्मानम् ।
 अस्था वसूनि कृण्वन्नस्मे नर्यां पुरुण्डि ।

यज्ञो भूत्वा यज्ञमासीद स्यां योनिं जातवेदो भुव
 आजायमानः स क्षय अधीत्यनेनाग्निमात्मन्यारोध्य
 ध्यात्वाग्निं प्रदक्षिणमस्कारपूर्वकमुद्रास्य
 प्रातःसन्ध्यामुपास्य सःस्रगायत्रीपूर्वकं
 सूर्योपस्थानं कृत्वा नाभिदक्षोदकमुपविश्य
 अष्टदिक्पालकार्ध्वपूर्वकं गायत्र्युद्रासनं
 कृत्वा सावित्रीं व्याहृतिषु प्रवेशयित्वा ।
 अहं वृक्षस्य रेखिव । कीर्तिः पृष्ठं गिरेखिव ।
 उर्ध्वपवित्रो वाजिनीवस्वमृतमस्मि ।
 द्रविणं मे सवर्चसं सुमेधा अमृतोक्षितः ।
 धृतिं त्रिशङ्कोर्वेदानुवचनम् ।
 यश्छन्दसामृषभो विश्वरूपः । छन्दोभ्योध्यमृतात्संभूव ।
 स मेन्द्रो मेधया स्मृणोतु । अमृतस्य देवधारणो भूयासम् ।
 शरीरं मे विचर्षणम् । जिह्वा मे मधुमत्तमा ।
 कर्णाभ्यां भूरि विश्रवम् । ब्रह्मणः कोशोऽसि मेधयापिहितः ।
 श्रुतं मे गोपाय । दारेषणायाश्च वित्तेषणायाश्च
 लोकेषणायाश्च व्युत्थितोऽहं ॐ भूः संन्यस्तं मया
 ॐ भुवः संन्यस्तं मया ॐ सुवः संन्यस्तं मया
 ॐ भूर्भुवःसुवः संन्यस्तं मयेति मन्द्रमध्यमतालज-
 ध्वनिभिर्मनसा वायोव्यार्याभयं सर्वभूतेभ्यो
 मत्तः सर्वं प्रवर्तते स्वहेत्यनेन जलं प्राश्य प्राच्यां दिशि
 पूर्वाञ्जलिं प्रक्षिप्योस्वाहेति शिषामुत्पाठ्य ।
 यज्ञोपवीतं परमं पवित्रं प्रजापतेर्यत्सलजं पुरस्तात् ।
 आयुष्यमग्र्यं प्रतिमुञ्च्य शुभ्रं यज्ञोपवीतं बलमस्तु तेजः ।
 यज्ञोपवीतं बहिर्न निवसेत्त्वमन्तः प्रविश्य मध्ये ष्यजसं
 परमं पवित्रं यशो बलं ज्ञानवैराग्यं मेधां प्रयच्छेति
 यज्ञोपवीतं छित्वा उदकाञ्जलिना सः ॐ भूः समुद्रं गच्छ
 स्वाहेत्यप्सु जुहुयादो भूः संन्यस्तं मया ॐ भुवः संन्यस्तं मया
 ॐ सुवः संन्यस्तं मयेति त्रिरुक्त्वा त्रिवारमभिमन्त्र्य तज्जलं
 प्राश्याम्य ॐ भूः स्वाहेत्यप्सु वस्त्रं कटिसूत्रमपि विसृज्य
 सर्वकर्मनिर्वर्तकोऽहमिति स्मृत्वा जातःपथरो भूत्वा

स्वरूपानुसन्धानपूर्वकमूर्ध्वबाहुर्दुर्धीर्यी
 गच्छेत्पूर्ववद्विद्वत्संन्यासी येदुरोः सकाशात्प्रणव-
 मडावाक्योपदेशं प्राप्य यथासुभं विडम्बतः कश्चिन्नान्यो
 व्यतिरिक्त एति क्लृप्तोदकादारः पर्वतवनदेवालयेषु
 संयरेत्संन्यस्याथ दिगंबरः सकलसंचारकः
 सर्वदानन्दस्वानुभवैकपूर्णाहुदयः कर्मातिदूरलाभः
 प्राणायामपरायणः क्लृप्तवत्प्रभ्रूलोदकैर्भोक्षार्थी
 गिरिकन्दरेषु विसृजेद्दुःस्मरंस्तारकम् ।
 विविदिषासंन्यासी येच्छतपथं गत्वाथार्यादिभिर्विप्रैस्तिष्ठतिष्ठ मडाभाग एण्डं वस्त्रं कमण्डलुं गृह्णाण प्रणव
 मडावाक्यग्रहणार्थं
 गुरुनिकटमागच्छेत्याचार्यैर्दण्डकटिसूत्रकौपीनं
 शाटीमेकां कमण्डलुं पादादिमस्तकप्रमाणमग्राणं
 समं सौम्यमकाङ्क्षं सलक्षणं वैश्रवं
 दण्डमेकमायमनपूर्वकं सभा मा गोपायौजः
 सभायोऽसीन्द्रस्य वज्रोऽसि वार्त्राः शर्म मे भव
 यत्पापं तन्निवारयेति दण्डं परिग्रहेज्जगज्जिवनं
 ज्वनाधारभूतं मा ते मा मन्त्रयस्व सर्वदा
 सर्वसौम्येति प्रणवपूर्वकं कमण्डलुं परिग्रह्य
 कौपीनाधारं कटिसूत्रमोमिति गुह्याख्यादकं
 कौपीनमोमिति शीतवातोष्णत्राणकरं देवैकक्षणमोमिति
 कटिसूत्रकौपीनवस्त्रमायमनपूर्वकं योगपट्टाभिषिक्तो
 भूत्वा कृतार्थोऽलमिति मत्वा स्वाश्रमाचारपरो भवेदित्युपनिषत् ॥
 एति चतुर्थोपदेशः ॥ ४ ॥

अथ त्रैलोक्यं पितामहं नारदः पप्रच्छ
 भगवन्सर्वकर्मनिवर्तकः संन्यास एति त्वयैवोक्तः
 पुनः स्वाश्रमाचारपरो भवेदित्युच्यते ।
 ततः पितामह उवाच ।
 शरीरस्य देहिनो जात्रस्वप्नसुषुप्तितुरीयावस्थाः
 सन्ति तदधीनाः कर्मज्ञानवैराग्यप्रवर्तकाः
 पुरुषा जन्तवस्तदनुकूलायाराः सन्ति तथैव

येद्भगवन्संन्यासाः कतिभेदास्तदनुष्ठानभेदाः
 कीदृशास्तत्त्वतोऽस्माकं वक्तुमर्हसीति ।
 तथेत्यङ्गीकृत्य तु पितामहेन संन्यासभेदैराचारभेदज्
 कथमिति येतत्त्वतस्त्वेक एव संन्यासः अज्ञानेनाशक्तिवशा-
 त्कर्मलोपश्च त्रैविध्यमेत्य वैराग्यसंन्यासो
 ज्ञानवैराग्यसंन्यासः कर्मसंन्यासश्चेति
 यातुर्विध्यमुपागतस्तद्यथेति दृष्टमदनाभाष्येति
 विषयवैतृष्यमेत्य प्राक्पुण्यकर्मवशात्संन्यस्तः
 स वैराग्यसंन्यासी शास्त्रज्ञानात्पापपुण्यलोकानुभव-
 श्रवणात्प्रपञ्चोपरतः क्रोधैर्घ्यासूयादङ्गारा-
 भिमानात्मकसर्वसंसारं निर्वृत्य दारेषणाधनेषणा-
 लोकेषणात्मकदेहवासनां शास्त्रवासनां लोकवासनां
 त्यज्त्वा वमनान्नमिव प्रकृतीयं सर्वमिदं उभयं मत्वा
 साधनयतुष्टयसम्पन्नो यः संन्यसति स एव ज्ञानसंन्यासी ।
 कमेण सर्वमभ्यस्य सर्वमनुभूय ज्ञानवैराग्याभ्यां
 स्वरूपानुसन्धानेन देहमात्रावशिष्टः संन्यस्य
 ज्ञानरूपधरो भवति स ज्ञानवैराग्यसंन्यासी ।
 ब्रह्मचर्यं समाप्य गृही भूत्वा वानप्रस्थाश्रममेत्य
 वैराग्यभावेऽप्याश्रमकमानुसारेण यः
 संन्यस्यति स कर्मसंन्यासी ।
 ब्रह्मचर्येण संन्यस्य संन्यासाज्ज्ञानरूपधरो
 वैराग्यसंन्यासी ।
 विद्वत्संन्यासी ज्ञानसंन्यासी विविदिषासंन्यासी
 कर्मसंन्यासी ।
 कर्मसंन्यासोऽपि द्विविधः निमित्तसंन्यासोऽनिमित्तसंन्यासश्चेति ।
 निमित्तस्त्वातुरः । अनिमित्तः कर्मसंन्यासः ।
 आतुरः सर्वकर्मलोपः प्राणस्योत्कमण्डालसंन्यासः
 स निमित्तसंन्यासः ।
 दृढाङ्गो भूत्वा सर्वं कृतकं नश्वरमिति देहादिकं
 सर्वं उभयं प्राप्य ।
 उंसः शुचिषद्वसुरन्तरिक्षसङ्घोता वेदिषदतिघिर्दुरोणसत् ।

नृषद्भरसदृतसद्व्योमसदब्जा गोजा ऋतजा अद्रिजा ऋतं बृहत् ।
 ब्रह्मव्यतिरिक्तं सर्वं नश्वरमिति निश्चित्याथो कमेण यः संन्यस्यति
 स संन्यासोऽनिमित्तसंन्यासः ।

संन्यासः षड्विधो भवति ।

कुटीयको बहूदको ऽसः परमऽसः तुरीयातीतोऽवधूतश्चेति ।

कुटीयकः शिष्यायज्ञोपवीती दण्डकमण्डलुधरः कौपीनकन्याधरः

पितृमातृगुर्वाराधनपरः पिठरभनित्रशिक्षयादिमन्त्रसाधनपर

ऐकत्रान्नादनपरः श्वेतोर्ध्वपुण्ड्रधारी त्रिदण्डः ।

बहूदकः शिष्यादिकन्याधरस्त्रिपुण्ड्रधारी कुटीयकवत्सर्वसमो

मधुकरवृत्त्याष्टकवलाशी ऽसो जटाधारी त्रिपुण्ड्रोर्ध्वपुण्ड्रधारी

असंकलममाधुकरान्नाशी कौपीनभण्डतुण्ड्रधारी ।

परमऽसः शिष्यायज्ञोपवीतरहितः पञ्चगृहेकुरान्नादनपरः

करपात्री ऐककौपीनधारी शाटीमेकामेकं वैष्णवं दण्डमेकशाटीधरो

वा भस्मोद्भूलनपरः सर्वत्यागी ।

तुरीयातीतो गोमुभः कृलाडारी । अन्नाडारी येद्भृङ्गये देहमात्रावशिष्टो

द्विगंवरः कुण्डपवच्छरीरवृत्तिकः ।

अवधूतस्त्वनियमोऽभिश्चस्तपतितवर्जनपूर्वकं सर्ववर्षेष्वजगर-

वृत्त्याडारपरः स्वयंपानुसन्धानपरः ।

आतुरो ञ्जवति येत्कमसंन्यासः कर्तव्यः

कुटीयकबहूदकऽसानां ब्रह्मच-

र्याश्रमादितुरीयाश्रमवत् कुटीयकादीनां

संन्यासविधिः ।

परमऽसाद्वित्रयाणां न कटीसूत्रं न कौपीनं

न वस्त्रं न कण्डालुर्न दण्डः सार्ववर्षिक-

भैक्ष्याटनपरत्वं जातरूपधरत्वं विधिः ।

संन्यासकालेऽप्यलंबुद्धिपर्यन्तमधीत्य

तदनन्तरं कटीसूत्रं कौपीनं दण्डं वस्त्रं

कण्डालुं सर्वमप्यु विसृज्याथ जातरूपधरश्चरेन्न

कन्यावेशो नाध्येतव्यो न श्रोतव्यमन्यक्तिञ्चित्प्राणवादन्यं

न तर्कं पठेन्न शब्दमपि बृहच्छ्रुत्वात्राध्यापयेन्न

महद्वाचोविग्लापनं गिरा पाण्ड्यादिना संभाषणं

नान्यस्माद्वा विशेषेण न शूद्रस्त्रीपतितोदक्यासंभाषणं
न यतोर्देवपूजा नोत्सवदर्शनं तीर्थयात्रावृत्तिः ।
पुनर्यतिविशेषः ।
कुटीयस्यैकत्र भिक्षा बहूदकस्यासंकलुभं
माधुकरं उंसस्याष्टगृहेष्वष्टकवलं
परमउंसस्य पञ्चगृहेषु करपात्रं
कृलाडारो गोभुभं तुरीयातीतस्यावधूतस्याजगरवृत्तिः
सार्ववर्णिकेषु यतिर्नैकरात्रं वसेन्न कस्यापि
नमेत्तुरीयातीतावधूतयोर्न ज्येष्ठो यो न स्वरूपज्ञः
स ज्येष्ठोऽपि कनिष्ठो उस्ताभ्यां नद्युत्तरणं
न कुर्यान्न वृक्षमारोहेन यानादिरुढो न
क्यविक्रयपरो न किञ्चिद्भिनिमयपरो न दाम्भिको
नानृतवादी न यतेः किञ्चित्तर्तव्यमस्त्यस्तिचेत्सांकर्यम् ।
तस्मान्मननादौ संन्यासिनामधिकारः ।
आतुरकुटीयकयोर्भूलोको बहूदकस्य
स्वर्गलोको उंसस्य तपोलोकः परमउंसस्य
सत्यलोकस्तुरीयातीतावधूतयोः स्वात्मन्येव
कैवल्यं स्वरूपानुसन्धानेन भ्रमरकीटन्यायवत् ।
यं यं वापि स्मरन्भावं त्यजत्यन्ते कलेवरम् ।
तं तमेव समाप्नोति नान्यथा श्रुतिशासनम् ।
तदेवं ज्ञात्वा स्वरूपानुसन्धानं विनान्यथाचारपरो
न भवेत्तदाचारवशात्तत्त्वलोकप्राप्तिर्ज्ञान-
वैराग्यसम्पन्नस्य स्वस्मिन्नेव मुक्तिरिति न सर्वत्राचारप्रसक्ति-
स्तदाचारः । जात्रस्वप्नसुषुप्तेष्वेकशरीरस्य जात्रकाले
विश्वः स्वप्नकाले तैजसः सुषुप्तिकाले प्राज्ञः
अवस्थाभेदादवस्थेश्वरभेदः कार्यभेदात्कारणभेदस्तासु
यत्तुर्दशकारणानां बाह्यवृत्तयोऽतर्तयस्तेषा-
मुपादानकारणम् ।
वृत्तयश्चत्वारः मनोबुद्धिरुड्गारश्चित्तं येति ।
तत्तद्भृत्तिव्यापारभेदेन पृथगाचारभेदः ।
नेत्रस्थं जागरितं विद्याल्लङ्घे स्वप्नं समाविशत् ।

सुषुप्तं लृट्यस्थं तु तुरीयं भूर्ध्नि संस्थितम् ।
तुरीयमक्षरमिति ज्ञात्वा जागरिते सुषुप्त्यवस्थापन्न
एव यद्यश्च्युतं यद्यदृष्टं तत्सत्सर्वमविज्ञातमिव
यो वसेत्तस्य स्वप्नावस्थायामपि तादृगवस्था भवति ।
स श्रुवन्मुक्त एति वदन्ति । सर्वश्रुत्यर्थप्रतिपादनमपि तस्यैव
मुक्तिरिति । भिक्षुर्नैल्लिकामुष्मिन्कापेक्षः । यद्यपेक्षास्ति
तदनुत्पन्नो भवति । स्वप्नानुसन्धानव्यतिरिक्तान्यशास्त्रा-
भ्यासैरुद्भूतमभारवद्व्यर्थो न योगशास्त्र-
प्रवृत्तिर्न साङ्ख्यशास्त्राभ्यासो न मन्त्रतन्त्रव्यापारः ।
एतरशास्त्रप्रवृत्तिर्यतेरस्ति येच्छवालङ्कारव्यर्थकारव-
दतिविदूरकर्माचारविधादूरो न प्रणवकीर्तनपरो यद्यत्कर्म
करोति तत्तत्फलमनुभवति अेरण्डतैलकृन्वदतः सर्वं परित्यज्य
तत्प्रसक्तं मनोदण्डं करपात्रं दिगम्बरं दृष्ट्वा
परिभ्रजेद्भिक्षुः । बालोन्मत्तपिशाचवन्मराणां श्रुवितं वा न
काङ्क्षेत कालमेव प्रतीक्षेत निर्देशभृतकन्यायेन परिग्राडिति ।
तितिक्षाज्ञानवैराग्यशमादिगुणवर्जितः ।
भिक्षामात्रेण श्रुति स्यात्स यतिर्यतिवृत्तिः ॥ १ ॥
न दण्डधारणेन न मुण्डनेन न वेषेण न दम्भाचारेण
मुक्तिः । ज्ञानदण्डो धृतो येन ओकदण्डो स उच्यते ।
काष्ठदण्डो धृतो येन सर्वाशी ज्ञानवर्जितः ।
स याति नरकान्घोराभ्युदारीरवसंज्ञितान् ॥ २ ॥
प्रतिष्ठा सूकरीविष्ठासमा गीता मलर्षिभिः ।
तस्मादेनां परित्यज्य कीटवत्पर्यट्टेद्यतिः ॥ ३ ॥
अयाचितं यथालाभं भोजनाच्छादनं भवेत् ।
परेश्चया यं दिग्वासाः स्नानं कुर्यात्परेश्चया ॥ ४ ॥
स्वप्नेऽपि यो युक्तः स्याज्जाग्रतीव विशेषतः ।
एदृक्येष्टः स्मृतः श्रेष्ठो वरिष्ठो ब्रह्मवादिनाम् ॥ ५ ॥
अलाभे न विषादी स्याल्लाभे यैव न लर्षयेत् ।
प्राणयान्त्रिकमात्रः स्यान्मात्रासङ्गाद्धिनिर्गतः ॥ ६ ॥

अभिपूजितवाभांश्च जुगुप्सेतेव सर्वशः ।

अभिपूजितवाभैस्तु यतिर्मुक्तोऽपि बध्यते ॥ ७ ॥

प्राणयानानिमित्तं य व्यङ्गारे लुक्तवज्जने ।

काले प्रशस्ते वार्णानां भिक्षार्थं पर्यट्टेद्गुडान् ॥ ८ ॥

पाणिपानश्चरन्योगी नासकृद्भैक्षमायरेत् ।

तिष्ठन्भुञ्ज्याश्चरन्भुञ्ज्यान्मध्येनायमनं तथा ॥ ९ ॥

अभिवद्भृतभर्यादा भवन्ति विशादाशयाः ।

नियतिं न विमुञ्चन्ति मदान्तो भास्करा येव ॥ १० ॥

आस्येन तु यदाडारं गोवन्मृगयते मुनिः ।

तदा समः स्यात्सर्वेषु सोऽमृतत्वाय कल्पते ॥ ११ ॥

अनिन्धं वै प्रज-गेळं निन्धं गेळं तु वर्जयेत् ।

अनावृते विशेषवारि गेळे नैवावृते प्रजेत् ॥ १२ ॥

पांसुना य प्रतिच्छन्नशून्यागारप्रतिश्रयः ।

वृक्षमूलनिकेतो वा त्यक्तसर्वप्रियाप्रियः ॥ १३ ॥

यत्रास्तमितशायी स्यान्निरग्निरनिकेतनः ।

यथावब्धोपज्जवी स्यान्मुनिर्दान्तो जितेन्द्रियः ॥ १४ ॥

निष्कम्य वनमास्थाय ज्ञानयज्ञो जितेन्द्रियः ।

कालकाङ्क्षी यत्रनेव ब्रह्मभूयाय कल्पते ॥ १५ ॥

अभयं सर्वभूतेभ्यो दत्त्वा यरति यो मुनिः ।

न तस्य सर्वभूतेभ्यो भयमुत्पद्यते क्वचित् ॥ १६ ॥

निर्मानश्चानलङ्कारो निर्द्भन्द्रश्छिन्नसंशयः ।

नैव कुड्यति न द्वेष्टि नानृतं भाषते गिरा ॥ १७ ॥

पुण्यायतनयारी य भूतानामविर्लिसकः ।

काले प्राप्ते भवद्भैक्षं कल्पते ब्रह्मभूयसे ॥ १८ ॥

वानप्रस्थगृहस्थाभ्यां न संसृज्येत कर्त्तव्यित् ।

अज्ञातयर्था लिप्सेत न यैनं उर्ष आविशेत् ॥ १९ ॥

अध्वा सूर्येण निर्दिष्टः कीटवद्वियरेन्मडीम् ।

आशीर्युक्तानि कर्माणि लिंसायुक्तानि यानि च ॥ २० ॥

लोकसंग्रहयुक्तानि नैव कुर्यान्न कारयेत् ।

नासंख्यत्रेषु सज्जेत नोपश्रुवेत श्रुविकाम् ।

अतिवादांस्यजेत्तर्कान्यक्षं कञ्चन नाश्रयेत् ॥ २१ ॥

न शिष्यान्नुभङ्गीत ग्रन्थान्नैवाभ्यसेद्ध्रुन् ।

न व्याप्यामुपयुञ्जोत नारम्भानारभेत्कवचित् ॥ २२ ॥

अव्यक्तविद्गोऽव्यक्तार्थो मुनिरुन्मत्तबालवत् ।

कविर्मूकवदात्मानं तद्दृष्ट्या दृश्येन्नृणाम् ॥ २३ ॥

न कुर्यान्न वदेत्किञ्चिन्न ध्यायेत्साध्वसाधु वा ।

आत्मारामोऽनया वृत्त्या विचरेज्जडवन्मुनिः ॥ २४ ॥

अेकश्चरेन्महीमेतां निःसङ्गः संयतेन्द्रियः ।

आत्मकीड आत्मरतिरात्मवान्समदर्शनः ॥ २५ ॥

बुधो बालकवत्कीडेत्कुशलो जडवच्यरेत् ।

वदेद्दुन्मत्तवद्भिद्भान् गोयया नैगमश्चरेत् ॥ २६ ॥

क्षिप्रोऽवमानितोऽसद्भिः प्रलब्धोऽसूयितोऽपि वा ।

ताडितः संनिरुद्धो वा वृत्त्या वा परिहापितः ॥ २७ ॥

विष्ठितो मूत्रितो वाज्ञैर्बहुधैवं प्रकम्पितः ।

श्रेयस्कामः कुच्छ्रगत आत्मनात्मानमुद्धरेत् ॥ २८ ॥

संमाननं परां छानि योगर्द्धः कुरुते यतः ।

जनेनावमतो योगी योगसिद्धिं च विन्दति ॥ २९ ॥

तथा चरेत वै योगी सतां धर्ममदूषयन् ।

जना यथावमन्येर-गच्छेयुर्नैव सङ्गातिम् ॥ ३० ॥

जरायुजाएऽजादीनां वाऽभनःकायकर्मभिः ।

युक्तः कुर्वीत न द्रोढं सर्वसङ्गांश्च वर्जयेत् ॥ ३१ ॥

कामक्रोधौ तथा दर्पलोभमोहादयश्च ये ।

तांस्तु द्रोषान्परित्यज्य परिव्राट् भयवर्जितः ॥ ३२ ॥

भैक्षाशनं च भौनित्वं तपो ध्यानं विशेषतः ।

सभ्यज्ञानं च वैराग्यं धर्मोऽयं भिक्षुके मतः ॥ ३३ ॥

काषायवासाः सततं ध्यानयोगपरायणः ।

ग्रामान्ते वृक्षमूले वा वसेद्देवालयेऽपि वा ॥ ३४ ॥

भैक्षेण वर्तयेन्नित्यं नैकान्नाशी भवेत्कवचित् ।

यित्तशुद्धिर्भवेद्यावत्तावन्नित्यं यरेत्सुधीः ॥ ३५ ॥

ततः प्रप्रज्य शुद्धात्मा संयरेधत्र कुत्रचित् ।

भदिरन्तश्च सर्वत्र सम्पश्यन्ति जनार्दनम् ॥ ३६ ॥

सर्वत्र विचरेन्मौनी वायुवद्गीतकल्मषः ।

समदुःखसुखः क्षान्तो हस्तप्राप्तं च भक्षयेत् ॥ ३७ ॥

निर्वैरेण समं पश्यन्दिग्जगोश्चमृगादिषु ।

भावयन्मनसा विष्णुं परमात्मानमीश्वरम् ॥ ३८ ॥

शिन्मयं परमानन्दं ब्रह्मैवाहमिति स्मरन् ।

ज्ञात्वैवं मनोदण्डं धृत्वा आशानिवृत्तो भूत्वा

आशाम्बरधरो भूत्वा सर्वदा मनोवाक्कायकर्मभिः

सर्वसंसारमुत्सृज्य प्रपञ्चावाङ्मुपः

स्वरूपानुसन्धानेन भ्रमरकीटन्यायेन मुक्तो

भवतीत्युपनिषत् ॥

एति पञ्चमोपदेशः ॥ ५ ॥

अथ नारदः पितामहमुवाच ।

भगवन् तदस्यासवशात् भ्रमकीटन्यायवत्तदस्यासः कथमिति ।

तमाह पितामहः ।

सत्यवाग्ज्ञानवैराग्याभ्यां विशिष्टदेहावशिष्टो

वसेत् । ज्ञानं शरीरं वैराग्यं श्रुवनं विद्धि

शान्तिदान्ती नेत्रे मनोमुपमं बुद्धिः कला

पञ्चविंशतितत्त्वान्यवयव अवस्था

पञ्चमहाभूतानि कर्म भक्तिज्ञानवैराग्यं शाखा

जगत्स्वप्नसुषुमितुरीयाश्चतुर्दशकरणानि

पङ्कस्तम्भाकाराणीति । अथमपि नावमतिपङ्कं कर्णधार

एव यन्तेव गजं स्वबुद्ध्या वशीकृत्य स्वव्यतिरिक्तं सर्वं
 कृतकं नश्वरमिति मत्वा विरक्तः पुरुषः सर्वदा
 ब्रह्माडमिति व्यवहरेन्नान्यत्किञ्चिद्वेदितव्यं स्वव्यतिरेकेण ।
 श्रुवन्मुक्तो वसेत्कृतकृत्यो भवति । न नाडं ब्रह्मेति
 व्यवहरेत्किन्तु ब्रह्माडमस्मीत्यजस्रं जाग्रत्स्वप्नसुषुप्तिषु ।
 तुरीयावस्थां प्राप्य तुरीयातीतत्वं प्रजेद्विवा जाग्रन्नक्तं
 स्वप्नं सुषुप्तमर्धरात्रं गतमित्येकावस्थायां
 यतस्रोऽवस्थास्त्वैकैककरणाधीनानां यतुर्दशकराणानां व्यापारश्चक्षुरादीनाम् ।
 यक्षुषो रुपग्रहणं श्रोत्रयोः शब्दग्रहणं
 जिह्वाया रसास्वादनं घ्राणस्य गन्धग्रहणं
 वयसो वाग्व्यापारः पापोरादानं पादयोः संयारः
 पायोरुत्सर्ग उपस्थस्थानन्दग्रहणं त्वयः स्पर्शग्रहणम् ।
 तदधीना य विषयग्रहणबुद्धिः बुद्ध्या बुद्ध्यति
 चित्तेन येतयत्यडङ्गारेणाडङ्गरोति । विसृज्य श्रुव
 येतान्देहाभिमानेन श्रुवो भवति । गृह्णाभिमानेन गृह्यस्थ
 एव शरीरे श्रुवः संयरति । प्राग्दले पुण्यावृत्तिराग्रेयां
 निद्रालस्यौ दक्षिणायां कौर्यबुद्धिर्नैरृत्यां पापबुद्धिः
 पश्चिमे कीडारतिर्वायव्यां गमने बुद्धिरुत्तरे शान्तिरीशान्ये
 ज्ञानं कर्णिकायां वैराग्यं केसरेष्वात्मचिन्ता एत्येवं
 वक्त्रं ज्ञात्वा श्रुवदवस्थां प्रथमं जाग्रद्वितीयं
 स्वप्नं तृतीयं सुषुप्तं यतुर्थं तुरीयं यतुर्भिविरडितं
 तुरीयातीतम् । विश्वतैजसप्राज्ञतटस्थभेदेरेक एव ऐको देवः
 साक्षी निर्गुणश्च तद्ब्रह्माडमिति व्याहरेत् ।
 नो येज्जाग्रदवस्थायां जाग्रदादियतस्रोऽवस्थाः स्वप्ने
 स्वप्रादियतस्रोऽवस्थाः सुषुप्ते सुषुप्त्यादियतस्रोऽवस्थाः
 तुरीये तुरीयादियतस्रोऽवस्थाः नत्येवं तुरीयातीतस्य निर्गुणस्य ।
 स्थूलसूक्ष्मकारणरूपैर्विश्वतैजसप्राज्ञेश्वरैः
 सर्वावस्थासु साक्षी त्वेक एवावतिष्ठते । उत तटस्थो द्रष्टा
 तटस्थो न द्रष्टा द्रष्टृत्वान्न द्रष्टैव कर्तृत्वभोक्तृत्व
 अडङ्गारादिभिः स्पृष्टो श्रुवः श्रुवतरो न स्पृष्टः । श्रुवोऽपि
 न स्पृष्ट एति येन्न । श्रुवाभिमानेन क्षेत्राभिमानः ।

शरीराभिमानेन ज्वत्वम् । ज्वत्वं घटाकाशमडाकाशव-
 द्द्व्यवधानेऽस्ति । व्यवधानवशादेव उंसः सोऽलमिति
 मन्त्रेषोऽच्छ्वासनिःश्वासव्यपदेशेनानुसन्धानं करोति ।
 अेवं विज्ञाय शरीराभिमानं त्यजेन्न शरीराभिमानी भवति ।
 स अेव ब्रह्मेत्युच्यते ।

त्यक्तसङ्गो जितक्रोधो लघ्वाहारो जितेन्द्रियः ।
 पिधाय बुद्ध्या द्वाराणि मनो ध्याने निवेशयेत् ॥ १ ॥

शून्येष्वेवावकाशेषु गुडासु च वनेषु च ।
 नित्ययुक्तः सदा योगी ध्यानं सम्यगुपकमेत् ॥ २ ॥

आतिथ्यश्राद्धयज्ञेषु देवयानोत्सवेषु च ।
 मडाजनेषु सिद्ध्यर्थी न गरुष्टेद्योगवित्कवचिन् ॥ ३ ॥

यथैनमवमन्यन्ते जनाः परिभवन्ति च ।
 तथा युक्तश्चेद्योगी सतां वर्त्म न दूषयेत् ॥ ४ ॥

वाग्दण्डः कर्मदण्डश्च मनोदण्डश्च ते त्रयः ।
 यस्यैते नियता दण्डाः स त्रिदण्डी मडायतिः ॥ ५ ॥

विधूमे च प्रशान्ताग्रौ यस्तु माधुकरौ चरेत् ।
 गृहे च विप्रमुष्यानां यतिः सर्वोत्तमः स्मृतः ॥ ६ ॥

दण्डभिक्षां च यः कुर्यात्स्वधर्मं व्यसनं विना ।
 यस्तिष्ठति न वैराग्यं याति नीचयतिर्हि सः ॥ ७ ॥

यस्मिन्गृहे विशेषेण लभेद्भिक्षां च वासनात् ।
 तत्र नो याति यो भूयः स यतिर्नेतरः स्मृतः ॥ ८ ॥

यः शरीरेन्द्रियादिस्यो विडीनं सर्वसाक्षिणम् ।
 पारमार्थिकं विज्ञानं सुप्मात्मानं स्वयंप्रभम् ॥ ९ ॥

परतत्त्वं विजनाति सोऽतिवार्णाश्रमी भवेत् ।
 वर्णाश्रमाद्यो देहे मायया परिकल्पिताः ॥ १० ॥

नात्मनो बोधरूपस्य मम ते सन्ति सर्वदा ।
 धृति यो वेद वेदान्तैः सोऽतिवार्णाश्रमी भवेत् ॥ ११ ॥

यस्य वार्णाश्रमायारो गलितः स्वात्मदर्शनात् ।
 स वार्णानाश्रमान्सर्वानतीत्य स्वात्मनि स्थितः ॥ १२ ॥
 योऽतीत्य स्वाश्रमान्वार्णानात्मन्येव स्थितः पुमान् ।
 सोऽतिवार्णाश्रमी प्रोक्तः सर्ववेदार्थवेदिभिः ॥ १३ ॥
 तस्मादन्यगता वार्णा आश्रमा अपि नारद ।
 आत्मन्यारोपिताः सर्वे भ्रान्त्या तेनात्मवेदिना ॥ १४ ॥
 न विधिर्न निषेधश्च वज्र्यावज्र्यं कल्पना ।
 ब्रह्मविज्ञानिनामस्ति तथा नान्यथ्य नारद ॥ १५ ॥
 विरज्य सर्वभूतेभ्य आविरिञ्चिपदादपि ।
 धृष्टां विपाठ्य सर्वस्मिन्पुत्रमित्रादिडेष्वपि ॥ १६ ॥
 श्रद्धालुर्भुक्तिमार्गेषु वेदान्तज्ञानलिप्सया ।
 उपायनकरो भूत्वा गुलं ब्रह्मविदं प्रजेत् ॥ १७ ॥
 सेवाभिः परितोष्यैर्न चिरकालं समाहितः ।
 सदा वेदान्तवाक्यार्थं शृणुयात्सुसमाहितः ॥ १८ ॥
 निर्भमो निरलङ्कारः सर्वसङ्गविवर्जितः ।
 सदा शान्त्यादियुक्तः सन्नात्मन्वात्मानमीक्षते ॥ १९ ॥
 संसारदोषदृष्ट्यैव विरक्तिर्जायते सदा ।
 विरक्तस्य तु संसारात्संन्यासः स्यान्न संशयः ॥ २० ॥
 मुमुक्षुः परदंसाभ्यः साक्षान्मोक्षैकसाधनम् ।
 अभ्यसेद्ब्रह्मविज्ञानं वेदान्तश्रवणादिना ॥ २१ ॥
 ब्रह्मविज्ञानलाभाय परदंस समाह्वयः ।
 शान्तिदान्त्यादिभिः सर्वैः साधनैः सङ्घितो भवेत् ॥ २२ ॥
 वेदान्ताभ्यासनिरतः शान्तो दान्तो जितेन्द्रियः ।
 निर्भयो निर्भमो नित्यो निर्द्वन्द्वो निष्परिग्रहः ॥ २३ ॥
 शूर्पाङ्गौपीनवासाः स्यान्मुण्डी नगरोऽथवा भवेत् ।
 प्राज्ञो वेदान्तविद्योगी निर्भमो निरलङ्कृतिः ॥ २४ ॥
 मित्रादिषु समो मैत्रः समस्तेष्वेव जन्तुषु ।

अेको ज्ञानी प्रशान्तात्मा स सन्तरति नेतरः ॥ २५ ॥
 गुडुणं य ङिते युक्तस्तत्र संवत्सरं वसेत् ।
 नियमेष्वप्रमात्तस्तु यमेषु य सदाभवेत् ॥ २६ ॥
 प्राप्य यान्ते ततश्चैव ज्ञानयोगमनुत्तमम् ।
 अविरोधेन धर्मस्य संयरेत्पृथिवीमिमाम् ॥ २७ ॥
 ततः संवत्सरस्थान्ते ज्ञानयोगमनुत्तमम् ।
 आश्रमत्रयमुत्सृज्य प्राप्तश्च परमाश्रमम् ॥ २८ ॥
 अनुज्ञाप्य गुडुंश्चैव यरेद्धि पृथिवीमिमाम् ।
 त्यक्तसङ्गो जितकोधो लघ्वाहारो जितेन्द्रियः ॥ २९ ॥
 द्वाविमौ न विरज्येते विपरीतेन कर्मणा ।
 निरारम्भो गृहस्थश्च कार्यवांश्चैव सिक्षुकः ॥ ३० ॥
 माद्यति प्रमदां दृष्ट्वा सुरां पीत्वा य माद्यति ।
 तस्माद्दृष्टिविषं नारीं दूरतः परिवर्जयेत् ॥ ३१ ॥
 संभाषणं सल स्त्रीभिरालापः प्रेक्षणं तथा ।
 नृत्तं गानं सलासं य परिववादांश्च वर्जयेत् ॥ ३२ ॥
 न स्नानं न जपः पूजा न डोमो नैव साधनम् ।
 नाग्निकार्यादिकार्यं य नैतस्यास्तील नारद ॥ ३३ ॥
 नार्थनं पितृकार्यं य तीर्थयात्रा व्रतानि य ।
 धर्माधर्मादिकं नास्ति न विधिलौडिकी डिया ॥ ३४ ॥
 सन्त्यजेत्सर्वकर्माणि लोकाचारं य सर्वशः ।
 कृमीकीटपतङ्गाश्च तथा योगी वनस्पतीन् ॥ ३५ ॥
 न नाशयेद्बुधो जुवन्परमार्थमतिर्यतिः ।
 नित्यमन्तर्मुषः स्वच्छः प्रशान्तात्मा स्वपूर्णाधीः ॥ ३६ ॥
 अन्तःसङ्गपरित्यागी लोके विडर नारद ।
 नाराजडे जनपटे यरत्येक्यरो मुनिः ॥ ३७ ॥
 निःस्तुतिर्निर्ममस्कारो निःस्वधाकार अेव य ।
 यलायलनिडेतश्च यतिर्यादृच्छिको भवेदित्युपनिषत् ॥

एति षष्ठोपदेशः ॥ ६ ॥

अथ यतेर्नियमः कथमिति पृष्टे नारदं पितामहः
 पुरस्कृत्य विरक्तः सन्धो वर्षासु ध्रुवशीलोऽष्टौ
 मास्येकाकी यरत्रेकत्र निवसेद्भिक्षुर्भयात्सारङ्गवदेकत्र
 न तिष्ठेत्स्वगमननिरोधग्रहणं न कुर्याद्धस्ताभ्यां
 न ध्युत्तराणं न कुर्यान्न वृक्षारोहणमपि न
 देवोत्सवदर्शनं कुर्यान्नैकत्राशी न बाह्यदेवार्यनं
 कुर्यात्स्वव्यतिरिक्तं सर्वं त्यक्त्वा मधुकरवृत्त्याडारमडारशुशो
 भूत्वा मेदोवृद्धिमकुर्वन्नाज्यं रुधिरमिव त्यजेदेकत्रात्रं
 पललमिव गन्धलोपनमशुद्धिलेपनमैव क्षारमन्त्यजमिव
 वस्त्रमुच्छिष्टपात्रमिवाभ्यङ्गं स्त्रीसङ्गमिव
 मित्राह्लादकं मूत्रमिव स्पृष्टं गोमांसमिव ज्ञातयरदेशं
 यादालवाटिकांमिव स्त्रियमडिमिव सुवर्णं कालकूटमिव
 सभास्थलं स्मशानस्थलमिव राजधानीं कुम्भीपाकमिव
 शवपिण्डवदेकत्रात्रं न देहान्तरदर्शनं प्रपञ्चवृत्तिं
 परित्यज्य स्वदेशमुत्सृज्य ज्ञातयरदेशं विडाय
 विस्मृतपदार्थं पुनः प्राप्तुर्ष्वेव स्वमानन्दमनुस्मर-
 न्त्वशरीराभिमानदेशविस्मरणं मत्वा शवमिव उच्यमुपगम्य
 कारागृहविनिर्मुक्तयोरवत्पुत्रासभन्धुभवस्थलं
 विडाय दूरतो वसेत् ।
 अयत्नेन प्राप्तमाडर-ब्रह्मप्राणवध्यानानुसन्धानपरो
 भूत्वा सर्वकर्मनिर्मुक्तः कामकोधलोभमोहमद-
 मात्सर्थादिकं दग्ध्वा त्रिगुणातीतः षडूर्मिरहितः
 षड्भावविकारशून्यः । सत्यवाक्कृष्टिन्द्रोही ग्राम
 अेकरात्रं पत्तने पञ्चरात्रं क्षेत्रे पञ्चरात्रं तीर्थं
 पञ्चरात्रमनिकेतः स्थिरमतिर्नानृतवादी गिरिकन्दरेषु
 वसेदेक एव द्वौ वा यरेत् ग्रामं त्रिभिर्नगरं यतुर्भि-
 र्ग्राममित्येकश्चरेत् । भिक्षुश्चतुर्दशकरणानां
 न तत्रावकाशं दद्यादविच्छिन्नज्ञानाद्द्वैराग्यसम्पत्ति-
 मनुभूय मत्तो न कश्चिन्नान्यो व्यतिरिक्त एत्यात्मन्यालोच्य

सर्वतः स्वरूपमेव पश्यञ्ज्वावन्मुक्तिमवाप्य प्रारब्ध-
 प्रतिभासनाशपर्यन्तं यतुर्विधं स्वरूपं ज्ञात्वा
 देहपतनपर्यन्तं स्वरूपानुसन्धानेन वसेत् ।
 त्रिषवणस्नानं कुटीयकस्य बडूदकस्य द्विवारं
 उंसस्यैकवारं परमउंसस्य मानसस्नानं
 तुरीयातीतस्य भस्मस्नानमवधूतस्य वायव्यस्नानं
 उर्ध्वपुण्ड्रं कुटीयकस्य त्रिपुण्ड्रं बडूदकस्य
 उर्ध्वपुण्ड्रं त्रिपुण्ड्रं उंसस्य भस्मोद्धूलनं
 परमउंसस्य तुरीयातीतस्य तिलकपुण्ड्रमवधूतस्य न
 डिञ्चित् । तुरीयातीतावधूतयोः ऋतुक्षौरं कुटीयकस्य
 ऋतुद्भयक्षौरं बडूदकस्य न क्षौरं उंसस्य
 परमउंसस्य य न क्षौरम् । अस्तियेद्यनक्षौरम् ।
 तुरीयातीतावधूतयोः न क्षौरम् । कुटीयकस्यैकान्नं
 माधुकरं बडूदकस्य उंसपरमउंसयोः करपान्नं
 तुरीयातीतस्य गोमुषं अवधूतस्याजगरवृत्तिः । शाटिद्वयं
 कुटीयकस्य बडूदकस्यैकशाटी उंसस्य ऋणं
 द्विगंभरं परमउंसस्य ऐककौपीनं वा तुरीयातीतावधूतयो-
 र्जातरूपधरत्वं उंसपरमउंसयोरजिनं न त्वन्येषाम् ।
 कुटीयकबडूदकयोर्देवार्थनं उंसपरमउंसयो-
 र्मानसार्थनं तुरीयातीतावधूतयोः सोऽंभावना ।
 कुटीयकबडूदकयोर्मन्त्रजपाधिकारो उंसपरमउंसयो-
 र्ध्यानाधिकारस्तुरीयातीतावधूतयोर्न त्वन्याधिकार-
 स्तुरीयातीतावधूतयोर्मंडावाक्योपदेशाधिकारः
 परमउंसस्यापि । कुटीयकबडूदकउंसानां
 नान्यस्योपदेशाधिकारः । कुटीयकबडूदकयोर्मानुषप्राणवः
 उंसपरमउंसयोरान्तरप्राणवः तुरीयातीतावधूतयोर्ब्रह्मप्राणवः ।
 कुटीयकबडूदकयोः श्रवणं उंसपरमउंसयोर्मननं
 तुरीयातीतावधूतयोर्निदिध्यासः । सर्वेषामात्मनुसन्धानं
 विधिरित्येव मुमुक्षुः सर्वदा संसारतारकं तारकमनुस्मर-
 ञ्ज्वावन्मुक्तो वसेदधिकारविशेषेण कैवल्यप्राप्त्युपाय-
 मन्विष्येधतिरित्युपनिषत् ॥

धृति सप्तमोपदेशः ॥ ७ ॥

अथ हैनं भगवन्तं परमेष्ठिनं नारदः
 पप्रच्छ संसारतारकं प्रसन्नो ब्रूहीति ।
 तथेति परमेष्ठी वक्तुमुयुक्ते ओमिति ब्रुमिति
 व्यष्टिसमष्टिप्रकारेण । का व्यष्टिः का
 समष्टिः संडारप्रणवः सृष्टिप्रणव-
 श्रान्तर्बुद्धिश्चोभयात्मकत्वात्त्रिविधो
 ब्रह्मप्रणवः । अन्तःप्रणवो व्यावहारिकप्रणवः ।
 बाह्यप्रणव आर्षप्रणवः । उभयात्मको
 विराट्प्रणवः । संडारप्रणवो ब्रह्मप्रणव
 अर्धमात्राप्रणवः । ओमितिब्रह्म । ओमित्येकाक्षर-
 मन्तःप्रणवं विद्धि । सयाष्टधा भिद्यते ।
 अकारोकारमकारार्धमात्रानादभिन्दु कलाशक्तिश्चेति ।
 तत्र यत्वार अकारश्चायुतावयवान्वित उकारः
 सलस्रावयवान्वितो मकारः शतावयवोपेतोऽर्धमात्रा-
 प्रणवोऽनन्तावयवाकारः । सगुणो विराट्प्रणवः संडारो
 निर्गुणप्रणव उभयात्मकोत्यत्तिप्रणवो यथाप्लुतो
 विराट्प्लुतः प्लुतसंडारो विराट्प्रणवः षोडशमात्रात्मकः
 षट्त्रिंशत्तत्त्वातीतः । षोडशमात्रात्मकत्वं
 कथमित्युच्यते । अकारः प्रथमोकारो द्वितीया मकार-
 स्तृतीयार्धमात्रा यतुर्थी नादः पञ्चमी भिन्दुः
 षष्ठी कला सप्तमी कलातीताष्टमी शान्तिर्नवमी
 शान्त्यतीता दशमी उन्मन्येकादशी मनोमनी द्वादशी
 पुरी त्रयोदशी मध्यमा यतुर्दशी पश्यन्ती पञ्चदशी
 परा । षोडशी पुनश्चतुःषष्टिमात्रा प्रकृति-
 पुरुषद्वैविध्यमासाद्याष्टाविंशत्युत्तरभेदमात्रा-
 स्वरूपमासाद्य सगुणनिर्गुणत्वमुपेत्यैकोऽपि ब्रह्मप्रणवः
 सर्वाधारः परंज्योतिरेष सर्वेश्वरो विभुः । सर्वदेवमयः
 सर्वप्रपञ्चाधारगर्भितः ॥ १ ॥

सर्वाक्षरमयः कालः सर्वागममयः शिवः ।

सर्वश्रुत्युत्तमो भृगुः सकलोपनिषन्मयः ॥ २ ॥

भूतं भव्यं भविष्यद्यत्रिकावोदितमव्ययम् ।
तद्योऽङ्गारमेवायं विद्धि भोक्षप्रदायकम् ॥ ३ ॥

तमेवात्मानमित्येतद्भ्रमशब्देन वर्णितम् ।
तदेकममृतमजरमनुभूय तथोमिति ॥ ४ ॥

सशरीरं समारोप्य तन्मयत्वं तथोमिति ।
त्रिशरीरं तमात्मानं परंभ्रम विनिश्चिनु ॥ ५ ॥

परंभ्रमानुसन्ध्याद्विश्वादीनां ङमः ङमात् ।
स्थूलत्वात्स्थूलभुक्त्वाच्च सूक्ष्मत्वात्सूक्ष्मभुक् परम् ॥ ६ ॥

अैकत्वानन्दभोगाच्च सोऽयमात्मा यतुर्विधः ।
यतुष्पाज्जगरितः स्थूलः स्थूलप्रज्ञो हि विश्वभुक् ॥ ७ ॥

अेकोनविंशतिभुजः साष्टाङ्गः सर्वगः प्रभुः ।
स्थूलभुक् यतुरात्माथ विश्वो वैश्वानरः पुमान् ॥ ८ ॥

विश्वजित्प्रथमः पादः स्वप्नस्थानगतः प्रभुः ।
सूक्ष्मप्रज्ञः स्वतोऽष्टाङ्ग अेको नान्यः परंतप ॥ ९ ॥

सूक्ष्मभुक् यतुरात्माथ तैजसो भूतराऽयम् ।
द्विराद्यगर्भः स्थूलोऽन्तर्द्वितीयः पाद उच्यते ॥ १० ॥

कामं कामयते यावद्यत्र सुभो न ङ्ग्यन ।
स्वप्नं पश्यति नैवात्र तत्सुषुप्तमपि स्कुटम् ॥ ११ ॥

अेकीभूतः सुषुप्तस्थः प्रज्ञानघनवान्सुधी ।
नित्यानन्दमयोऽप्यात्मा सर्वज्जिवान्तरस्थितः ॥ १२ ॥

तथाप्यानन्दभुक् येतोभुजः सर्वगतोऽव्ययः ।
यतुरात्मेश्वरः प्राज्ञस्तृतीयः पादसंज्ञितः ॥ १३ ॥

अेष सर्वेश्वरश्चैष सर्वज्ञः सूक्ष्मभावनः ।
अेषोऽन्तर्याम्येष योनिः सर्वस्य प्रभववाप्ययौ ॥ १४ ॥

भूतानां त्रयमध्येतत्सर्वोपरमबाधकम् ।
तत्सुषुप्तं हि यत्स्वप्नं मायामात्रं प्रकीर्तितम् ॥ १५ ॥

यतुर्थश्चतुरात्मापि सख्यिदंकरसो ऽययम् ।
 तुरीयावसितत्वाख्य ऐकैकत्वनुसारतः ॥ १६ ॥
 ज्ञातानुज्ञात्रननुज्ञातृविकल्पज्ञानसाधनम् ।
 विकल्पत्रयमत्रापि सुषुप्तं स्वप्नमान्तरम् ॥ १७ ॥
 मायामात्रं विदित्वैवं सख्यिदंकरसो ऽययम् ।
 विभक्तो ऽययमादेशो न स्थूलप्रज्ञमन्वडम् ॥ १८ ॥
 न सूक्ष्मप्रज्ञमत्यन्तं न प्रज्ञं न क्वचिन्मुने ।
 नैवाप्रज्ञं नोभयतःप्रज्ञं न प्रज्ञामान्तरम् ॥ १९ ॥
 नाप्रज्ञमपि न प्रज्ञाधनं यादृष्टमेव य ।
 तदलक्षणमग्राह्यं यद्व्यवहार्यमचिन्त्य-
 मव्यपदेश्यमेकात्मप्रत्ययसारं प्रपञ्चोपशमं
 शिवं शान्तमद्वैतं यतुर्थं मन्यन्ते स ब्रह्म
 प्रणवः स विज्ञेयो नापरस्तुरीयः सर्वत्र
 भानुवन्मुमुक्षूणामाधारः स्वयंज्योतिर्ब्रह्माकाशः
 सर्वदा विराजते परंब्रह्मत्वादित्युपनिषत् ॥
 षति अष्टमोपदेशः ॥ ८ ॥
 अथ ब्रह्मस्वरूपं कथमिति नारदः पप्रच्छ ।
 तं लोवाय पितामहः किं ब्रह्मस्वरूपमिति ।
 अन्योसावन्योऽहमस्मीति ये विदुस्ते पशवो न स्वभाव-
 पशवस्तमेवं ज्ञात्वा विद्मन्मृत्युमुष्मात्प्रमुच्यते
 नान्यः पन्था विद्यतेऽयनाय ।
 कावः स्वभावो नियतिर्यदृच्छा
 भूतानि योनिः पुरुष षति चिन्त्यम् ।
 संयोग ऐषां नत्वात्मभावा-
 दात्मा ऽयनीशः सुभङ्गुःपुण्ड्रितोः ॥ १ ॥
 ते ध्यानयोगानुगता अपश्यन्
 देवात्मशक्तिं स्वगुणैर्निगूढाम् ।
 यः कारणानि निम्बिलानि तानि

कालात्मयुक्तान्यधितिष्ठत्येकः ॥ २ ॥

तमेकस्मिंस्त्रिवृतं षोडशान्तं

शताधारं विशप्रतित्यराभिः ।

अष्टकैः षड्भिर्विश्वरूपैकपाशं

त्रिमार्गभेदं द्विनिमित्तैकमोडम् ॥ ३ ॥

पञ्चस्रोतोमब्जं पञ्चयोन्युग्रवक्त्रं

पञ्चप्राणोर्मिं पञ्चबुद्ध्युद्धामूलाम् ।

पञ्चावर्ता पञ्चदुःखौघवेगां

पञ्चशद्भेदां पञ्चपर्वामधीमः ॥ ४ ॥

सर्वाञ्जिवे सर्वसंस्थे बृहन्ते

तस्मिन्सो भ्राम्यते ब्रह्मयके ।

पृथगात्मानं प्रेरितारं य मत्वा

जुष्टस्ततस्तेनामृतत्वमेति ॥ ५ ॥

उद्गीथमेतत्परमं तु ब्रह्म

तस्मिंस्त्रयं स्वप्रतिष्ठाक्षरं य ।

अत्रान्तरं वेदविदो विदित्वा

लीनाः परे ब्रह्मणि तत्परायणाः ॥ ६ ॥

संयुक्तमेतत्क्षरमक्षरं य

व्यक्ताव्यक्तं भरते विश्वमीशः ।

अनीशश्चात्मा बध्यते भोक्तृभावा-

जृज्ञात्वा देवं मुख्यते सर्वपाशैः ॥ ७ ॥

ज्ञाज्ञौ द्वावजवीशनीशावज

ख्येका भोक्तृभोगार्थयुक्ता ।

अनन्तश्चात्मा विश्वरूपो ख्यकर्ता

त्रयं यदा विन्दते ब्रह्ममेतत् ॥ ८ ॥

क्षरं प्रधानममृताक्षरं उरः

क्षरात्मानावीशते देव अेकः ।

तस्याभिध्यानाद्योजनात्त्वभावा-

द्भूयश्चान्ते विश्वमायानिवृत्तिः ॥ ९ ॥

ज्ञात्वा देवं मुच्यते सर्वपाशैः

क्षीणैः क्लेशैर्जन्ममृत्युप्रलापिः ।

तस्याभिधानात्तृतयं देहभेदे

विश्वैश्वर्यं केवल आत्मकामः ॥ १० ॥

येतज्ज्ञेयं नित्यमेवात्मसंस्थं

नातः परं वेदितव्यं छि डिञ्चित् ।

भोक्ता भोग्यं प्रेरितारं य मत्वा

सर्वं प्रोक्तं त्रिविधं ब्रह्ममेतत् ॥ ११ ॥

आत्मविधा तपोमूलं तद्ब्रह्मोपनिषत्परम् ।

य श्रेवं विदित्वा स्वरूपमेवानुचिन्तयं-

स्तत्र को मोक्षः कः शोक ऐकत्वमनुपश्यतः ॥ १२ ॥

तस्मादिराद्भूतं भव्यं

भविष्यद्भवत्यनश्चरस्वरूपम् ।

अणोरणीयान्महतो महीया-

नात्मास्य जन्तोर्निहितो गुडायाम् ।

तमङ्कतुं पश्यति वीतशोको

धातुःप्रसादान्महिमानमीशम् ॥ १३ ॥

अपाणिपादो जवनो ऋषीता

पश्यत्ययक्षुः स श्रुणोत्यकर्णः ।

स वेत्ति वेधं न य तस्यास्ति वेत्ता

तमाङ्कुर्यं पुरुषं मडान्तम् ॥ १४ ॥

अशरीरं शरीरेष्वनवस्थेश्चवस्थितम् ।

मडान्तं विभुमात्मानं मत्वा धीरो न शोचति ॥ १५ ॥

सर्वस्य धातारमचिन्त्यशक्तिं

सर्वागमान्तार्थविशेषवेधम् ।

परात्परं परमं वेदितव्यं

सर्वावसाने सङ्कृद्धेदितव्यम् ॥ १६ ॥

कविं पुराणं पुरुषोत्तमोत्तमं

सर्वेश्वरं सर्वदेवैरुपास्यम् ।

अनादि मध्यान्तमनन्तमव्ययं

शिवाय्युताम्भोरुडगर्भभूधरम् ॥ १७ ॥

स्वेनावृतं सर्वमिदं प्रपञ्चं

पञ्चात्मकं पञ्चसु वर्तमानम् ।

पञ्चीकृतानन्तभवप्रपञ्चं

पञ्चीकृतस्वावयवैरसंवृतम् ।

परात्परं यन्मडतो मडान्तं

स्वरूपतेजोमयशाश्वतं शिवम् ॥ १७ ॥

नाविरतो दृश्वशितान्नाशान्तो नासमाहितः ।

नाशान्तमनसो वापि प्रज्ञानेनैनमाप्नुयात् ॥ १८ ॥

नान्तःप्रज्ञं न अलिःप्रज्ञं न स्थूलं नास्थूलं

न ज्ञानं नाज्ञानं नोभयतःप्रज्ञामग्राह्य-

मव्यवहार्यं स्वान्तःस्थितः स्वयमेवेति य एवं वेद

स मुक्तो भवति स मुक्तो भवतीत्याह भगवान्प्रितामहः ।

स्वस्वरूपज्ञः परित्वाट् परित्वाडेकाकी यरति

भयत्रस्तसारङ्गवत्तिष्ठति । गमनविरोधं न करोति ।

स्वशरीरव्यतिरिक्तं सर्वं त्यक्त्वा हृषदवृत्त्या स्थित्वा

स्वरूपानुसन्धानं कुर्वन्सर्वमनन्यबुद्ध्या

स्वस्मिन्नेव मुक्तो भवति । स परित्वाट् सर्वक्रियाकारकनिवर्तको

गुरुशिष्यशास्त्रादिविनिर्मुक्तः सर्वसंसारं विसृज्य

यामोहितः परित्वाट् कथं निर्धनिकः सुभी धनवा-

ञ्ज्ञानाज्ञानोभयातीतः सुभ्रुःप्रातीतः

स्वयंज्योतिप्रकाशः सर्ववेधः सर्वज्ञः सर्वसिद्धिदः

सर्वेश्वरः सोऽहमिति । तद्विषयोः परमं पदं यत्र

गत्वा न निवर्तन्ते योगिनः । सूर्यो न तत्र भाति

न शशाङ्कोऽपि न स पुनरावर्तते न स पुनरावर्तते

ततैवत्यमित्युपनिषत् ॥

इति नवमोपदेशः ॥ ८ ॥

ॐ ભદ્રં કર્ણોભિઃ શ્રુણુયામ દેવા ।
ભદ્રં પશ્યેમાક્ષભિર્યજત્રાઃ ।
સ્થિરૈરઙ્ગૈસ્તુષ્ટુવા ૨ સસ્તનૂભિઃ ।
વ્યશેમ દેવહિતં યદાયુઃ ।
સ્વસ્તિ ન ઇન્દ્રો વૃધ્ધશ્રવાઃ ।
સ્વસ્તિ નઃ પૂષા વિશ્વવેદાઃ ।
સ્વસ્તિ નસ્તાક્ષર્યો અરિષ્ટનેભિઃ ।
સ્વસ્તિ નો બૃહસ્પતિર્દધાતુ ॥
ૐ શાન્તિઃ શાન્તિઃ શાન્તિઃ ॥

॥ ઇતિ નારદપરિવ્રાજકોપનિષત્સમાપ્તા ॥

Encoded by Sunder Hattangadi (sunderh@hotmail.com)

.. Narad-Parivrajaka Upanishad ..

Searchable pdf was typeset using XeTeXgenerateactualtext feature of Xe_{La}TeX 0.99996
on August 20, 2017

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

